

Přílohy

Příloha č. 1	55
Příloha č. 2	65
Příloha č. 3	71
Příloha č. 4	92

Příloha č. 1

..

Karel (1. 4. 1996)

Rozhovor č. 1

Datum rozhovoru: 02. 11. 2012

Co studuješ?

No, hotelovku, že jo, hotelnictví prostě. V Poděbradech.

Tu školu sis vybíral sám?

Jo.

A radil ses s někým?

Hm, ani ne. Tak to bylo hlavně kvůli tomu, že jsem nechtěl na gympl a tohle to bylo tak jako první, co mě napadlo a nějak jsem nechtěl řešit dál nic.

Nechtěl si na gympl, jo?

Ne. Vůbec, ty jo. Fuj.

Proč ne?

Protože gympl je úplně, ty jo, špatnej... já nevím... né, tam zas choděj chytrý lidi.

Chytrý, jo?

No, no jasně. Já nevím jako.

To je špatný?

Není to špatný! Ale já by sem tam, ty jo...

A baví tě to na škole?

Hm, no... no... moc ne! Nebo... Jako jo, možná první dva roky, tenhle ten rok je dost špatnej no v tom třetáku.

Hodně učení?

Ne, spíš tak jako, že mě to tam začíná štvát jako z hlediska prostě i učitelů no a všeho prostě no.

A naplňuje tě to, co se tam učíš, dává ti to něco?

No, moc ne.

A jak ti to tam jde?

A tak jako dá se to. Ono by mi to šlo líp, kdyby sem chtěl, že jo. Neučím se vůbec.

A jaký máš známky? Nebo jen jako procházíš?

No jo no. V prváku jsem dělal reparát z matiky, a teďka z druháku jsem si domluvil s učitelkou, jakože přijdu jen tak si popovídat s ní po tom, po prázdninách, jakože je dobrá ve španělštině, takže jako, aby... Tak nějak prolezám a až vylezu, tak se uvidí co dál.

A je něco, co bys dělal radši?

Já právě vůbec nevím.

Hm, a co tě takhle motivuje se učit? Ty se asi moc neučíš, vid'?

Já se neučím vůbec.

Tak co by tě třeba nakoplo, nabudilo, ten reparát nebo kdyby ti hrozil vyhazov?

Já nevím. No jasně, tak jako úplně si to nenechám jako hnedka vzít, je jasný, že bych se na to, jako na ten repec jsem se taky učil, ale prostě fakt to není tak, jakože... Prostě prolezu no, na tom jak, tak nezáleží.

Jaký máš zájmy?

Ty jo, zájmy, no nic moc no. Tak jako hlavně největším teďka mým nějakým zájmem co dělám je skauting. Teda ten dělám od malička, asi od šesti let.

A tam máš nějaký kamarády?

No, hafo no. Hlavně tam to je, protože, jsem chodil do Prahy do vlčat tam jako mezi malý kluky, že jo prostě asi od šesti do těch deseti let, tak jsem se, že jo, tam jsme s klukama byli, pak jsem se přestěhoval sem do Milovic, a takže jsem chodil sem do Lysý, tam jsem se nějak dostal k tomu, že jsem začal vést malý děti, ty vlčata, takže to bylo dobrý, že jsem se vrátil do Prahy a když jsem tam přišel, takže teď vedu ty vlčata s těma klukama, s kterýma jsem vlastně chodil do vlčat, tak to je v pohodě, to je v pohodě no.

Nudíš se někdy?

Hm, jo. Jo no. Když nemám co dělat, tak se nudím.

Co takhle děláš ve volném čase, když nechodíš na skauta?

Nic moc no, tak jak kdy. Buď jdu někam. Nebo jsem doma no.

A jak jsi na tom s kamarádama?

V pohodě, no. Ne, že by jich bylo nějak moc, ale já nevím, prostě...dost. No, jako mám pár jako dobrejch, no.

Spíš opravdových?

No, jo.

Máš přítelkyni?

Ne.

A jak jsi na tom se zdravím? Jsi často nemocný, nebo jsi měl nějaké úrazy?

Ne, vůbec. A štve mě to. To je hrozný ty jo.

Musíš pořád chodit do školy, co?

No, škola ty jo, já nevím, maximálně 30 hodin omluvenejch ročně, to je hrozný.

Takže ty bydlíš v Praze?

Jo.

S kým?

Normálně s rodiči. Ještě tři ségry mám.

Jaký to je s nimi, když jsi jako jediný kluk?

Ted' už v pohodě. Oni všechny jsou mladší, takže se to dá. Dřív to bylo horší.

Proč to bylo horší?

No, tak my jsme byli všichni hrozně malí a to je vždycky, ty jo, řežby hrozný.

A co je pro tebe ted' nejdůležitější?

Ty jo, škola určitě ne. Ty jo, já vůbec nevím. Ne, možná asi ten skaut, protože fakt jako, ty jo, škola určitě ne a pak jako, pak nic kolem no už.

Těšil ses do první třídy?

To já nevím, to budou vědět rodiče asi. Já si myslím, že asi jo.

Kdo rozhodl o tom, že půjdeš do školy o rok dřív?

Psycholog.

Takže si byl v pedagogicko-psychologické poradně?

Já nevím, asi jo. Já nevím, jestli to byla pedagogicko-psychologická poradna. Já jakoby... soukromý psycholog to byl, na Bulovce no.

Podílel ses na tom rozhodnutí nějak?

Já jsem byl dost malej jako, tam to bylo spíš tak, že rodiče říkali, že on řekl, že jelikož vlastně, že jo jsem byl v tý školce to a jakoby, že jsem byl dostatečně schopnej, že jsem prostě ty věci už uměl, jakože jsem prostě zvládal číst a všechno v pohodě, tak říkal, že by bylo zbytečný, aby mě tam posílali potom pozdějc, když už bych prostě si četl pod lavicí něco a oni se to teprve učili, že by to bylo pro mě úplně zbytečný. Takže asi tak, jako moje rodiče podle toho, že on řekl, tak mě tam poslali. A bylo to prý docela těžký jako sehnat školu, která by mě vzala.

Jak si to vnímal, že nebudeš ještě ve školce, že jdeš rovnou do školy?

Já nevím, To si nepamatuju. Já si myslím, že tenkrát mi to bylo asi fuk. Nebo jako prostě, že jo, protože ve školce jsem nějakou dobu byl a pak, když jsem šel, já nevím, já si myslím, že když jsem byl malej, tak jsem si spíš říkal, že to je hustý, že už přijdu do školy, nebo tak něco prostě, nevím no.

Co tě tam nejvíc bavilo? Nebo stresovalo, nudilo?

To fakt nevím, nevzpomínám si.

A když si byl malý, tak si taky nebyl nemocný?

No jasně no. Tak jako jediný co si tak pamatuju, byl asi zápal plic jako něco většího. Jo a rozštípli mi hlavu v první třídě, myslím, nebo v druhý. To bylo dobrý.

Co si dělal?

Dělali jsme voloviny, že jo. O přestávce, nějak jsme se přetahovali a strčili mě na skříň, jakože hlavou na skříň jsem šel.

Léčil ses dlouho? Byl jsi v nemocnici?

No, šel jsem nejdřív do ředitelny a pak hned do Nymburka na šití. Mě zašili a bylo to v pohodě.

Vybavíš si nějaký kamarády?

Jo, tak určitě. Tak jako plná třída, že jo, to bylo takový, hlavně s tou třídou se vídám do teďka, občas ty lidi nějaký.

A ty od malička děláš jen ten skauting?

V podstatě jo no. Já jsem tam měl asi dva roky pauzu zhruba po tom vlastně, když jsem chodil sem do školy na druhou stupeň, tak tam byl asi rok nebo dva než jsme jako by se dostal k tomu, že vlastně to, protože já jsem byl línej, že jo, odsud dojíždět do Prahy, takže vlastně asi zhruba dva roky, možná šestá nebo sedmá třída, jsem jakoby nechodil, protože jsem ani nevěděl, že tady je možnost chodit a bylo to takový jako, že tam jsem měl zas jiný věci ve škole, takže mě to nějak ani ne to.

Takže nic jiného si neměl?

Florbal jsem hrál. To bylo dobrý no.

A co hudební nástroj?

To jsem zkoušel ty jo tolikrát. Vůbec ty jo, vůbec. Nebo teda teďka, já jsem zkoušel kytaru teďka, ale jelikož vlastně tenhle ten prst neohnu vůbec, nebo takhle, málo, tak to není možný v podstatě, protože prostě tam nedám všechny akordy a tak.

Jak to, že ho neohneš?

Usekli mi ho. Na skautu, to bylo tady v Lysý no. Byl tam kluk, jeden kamarád, no sekali jsme dříví asi pět skautů a normálně prostě pohodička, to bylo nějak po obědě, takže jsme řekli, že to uděláme a bylo to tak, že já jsem se shýbal pro polínko a ten druhý se pro to samý sehnul, ale sekerou. Takže prostě to byla demence z jeho strany no.

Dokončuješ věci, které začneš?

No, jak kdy. Jde o to, o co jde a jde o to, jak jakoby moc chci. Protože já jsem takovej hodně líněj, takže prostě bylo hodně věcí, co jsem chtěl začít dělat, ale prostě, nejsem u toho už, nebo prostě jsem třeba vůbec nezačal a pak bylo hodně věcí, u kterých jsem pořád, nebo hodně věcí, zas tolik ne, ale prostě... no... a ještě teda mám několik projektů s taťkou, máme rozjetý nějaký projekty takže.

Co třeba?

Hm, budeme teďka spolu opravovat kola a tak, takže to bude v pohodě.

Co si dělal o prázdninách?

O prázdninách jsme byli s tátou ve Francii, pak na skautským táboře a pak jsem měl praxi, v Horizontu, v hotelu v Peci pod Sněžkou.

Co si tam dělal?

Obsluhoval.

Jakými vlastnostmi by ses charakterizoval?

Ty jo. Vlastnosti jo. Já nevim, no tak, určitě jsem líněj. Pak jsem takovej jako občas pozitivní, občas negativní. Já nevim, tak jako je to takový, že jsem fakt jako hodně laxní. Už je jen málo věcí, jako když o něco jde, tak jako dokážu bejt, tak jako když o něco jde, tak vím, že se dokážu soustředit nebo tomu dám všechno, ale ve většině případů, jako je třeba škola a to, tak mi můžou všichni vlízt na hrb.

Ještě na něco přijdeš?

Ty jo, já nevim.

Zaznamenal si v tom nějaký posun od období, když jsi byl malý?

Byl jsem agresivnější dřív. Na tom druhým stupni jsem se často pral, já nevim no, byl jsem takovej hrozně uřvanej a takovej neřekl bych úplně hyperaktivní, ale pohyblivej, bych to řekl takhle.

Jak to myslíš „uřvanej“?

No křičel jsem. Jakože, když prostě normálně jsme mluvili a já jsem prostě křičel většinou. Protože tam to bylo tak, že já jsem měl něco snad, špatně jsem slyšel sám sebe nebo co. Takže prostě jsem prej musel to... To byla nějaká diagnóza ještě tenkrát jako že to, že prostě, že to je tak, že mám něco v uších nebo co, a že se prostě neslyším. Nevim.

Ještě chodíš k tomu psychologovi?

Už k němu nechodím. Už k němu nechodím asi dva roky nebo tři.

Podle čeho sis vybral střední?

Nechtěl jsem určitě na gympl a tak jako, protože prostě, že jo to byla jako hotelovka Poděbrady, hrozně všichni o tom mluvili, že jo a já jako, že jsem měl dobrý známky ještě tenkrát, tak jako jsem si říkal jo tak to je určitě jedna z těch dobřejch škol, na kterou prostě se můžu dostat, a není to gympl prostě no, tak jsem tam šel. Pak ještě byla hotelovka Vršovice, to je taky docela jako proslulá, když to řeknu takhle. Tam mě ale nevzali hnedka a v Poděbradech mě vzali hnedka. Jsem byl asi 118 ze 120. A takže jakoby to bylo to. A vlastně třetí přihlášku jsem buď nepodával, anebo podával, ale někam úplně tak jako, aby se neřeklo. Už si to ani nepamatuju snad.

A jak zvládáš to dojíždění? To máš daleko docela.

To je v pohodě, to je hodina zhruba. Hodina a půl, jak kdy.

Kam chceš jít na školu potom? Chceš dál na vysokou?

No, jo, ale chci ještě po střední jet pryč. Asi do Anglie nebo někam.

Kvůli jazyku?

Kvůli jazyku určitě, kvůli prostě penězům a tak no. Něco si tam vydělat nebo prostě se o to alespoň pokusit, prostě bejt třeba, já nevim, rok tam.

Dost lidí má takový zkušenosti, že když na delší dobu odjedou, do školy už se nevrátí, nebojíš se toho?

No, klidně to tak bejt může a mě by to ve finále ani nevadilo. Tak když se mi tam bude dařit anebo, když mi bude dobře potom, tak nemám jakoby důvod proto, jít na vejšku, ale pokud to bude tak jako, že se buď se nikde nechytanu anebo prostě mě to

tam nebude bavit nebo prostě za nějakých těch okolností, tak se vrátím a asi bych šel na nějakou vejšku, ale vůbec nevím jako kam. To asi si budu, to je prostě časem no. Ale ještě mám rok na střední. Snad rok, možná dva.

Jak tě vůbec ovlivnilo to, že si byl dřív ve škole, zvládal si to tam?

Jo, tam jsem to zvládal úplně v pohodě no. Tam to bylo na pohodu, ale nevím no, tak jako teďka už mě to tak jako začíná to, si říkám ty jo, chci bejt v prváčku ještě nebo v druháku, to byla pohodička a tak no. A nevím, jestli, nevím jako, nebavil jsem se o tom potom s tím psychologem, ale vlastně já jak jsem se v podstatě nepotřeboval vůbec učit a ani nic, tak prostě v podstatě teďka se nedokážu ani učit. Ne, že bych chtěl, ale prostě jde o to jako, že kdybych, když už bych si k tomu sednul nebo, když si k tomu sednu už, tak prostě nemám šanci jako vůbec proti tomu. Nejsem zvyklej prostě. Já prostě sedím nad tou knížkou a čumím do zdi prostě třeba nebo něco.

Takže ty ses nikdy neučil?

V podstatě ne no. Tak jako jo, jasně, každě se někdy učí, ale prostě třeba v druháku skoro vůbec, možná vůbec a teďka jako taky nic no, a furt to tak jako ty čtyřky trojky tam jsou no.

Dáváš pozor o hodinách?

Ne. Teď už ne a ono možná, že kdybych dával pozor o hodinách, tak by mi to to... tak by to možná stačilo, jakože ještě na ten lepší prospěch.

A dřív si dával pozor?

No, jo no, dřív jo. Dřív to bylo v pohodě.

A to ti stačilo z výkladu hodiny se to naučit?

No, většinou jo no, většinou jo.

Psychologa si navštěvoval kvůli tomu předčasnému dozrání a bylo tam i něco dalšího?

Myslím, že ne. Tak jako pak to bylo potom všechno se vším, jakmile se prokázalo něco během toho školního roku, protože my jsme k němu chodili pravidelně, třeba

jednou za půl roku nebo něco a vždycky jako když se něco řešilo s ním, jakože vždycky vylezlo něco nového prostě, že jo, to bylo, že jsem nechtěl jíst oběd, že jo a takhle prostě, klasika, to má asi každý. Protože to jsme tam měli ještě eurent, to bylo hrozný. A jo, jakože během toho půl roku vždycky vylezl nějaký problém nebo něco prostě, že jsme se prostě se ségrama, že jo, jsme se hrozně jako neshodli dřív, tak prostě takovýchle věci, ale jako, že bych měl nějaký problém kvůli čemu za ním chodit ještě, to ne. To bylo vždycky jenom něco takhle.

A proč jste to ukončili?

Ted'ka protože už to nemá smysl. Nebo smysl, já nevím jako, už prostě, jsem na střední nějak jako. Kdybych jako něco to, tak já nebo rodiče na něj kontakt máme, kdyby jako něco, nebo to, jinak jako ne.

Co bys chtěl někdy dělat?

Ježiš. To já vůbec nevím. Já bych chtěl, abych mohl se věnovat, čemu chci a nic nedělat. Ne tak jako jasně, že to by bylo hodně to... Já nevím, jako určitě chci dělat něco, co by mě bavilo a vím, že rozhodně nechci prostě celý život dělat prostě pingla někde nebo kuchaře, to bych šel prostě na učiliště, ale prostě bojím se toho, že tady nás připravují na nějaký to vedení a něco takového, jako prostě to podnikání, když už, ale prostě to je takový hrozně nestabilní a takový divný no a takový hrozně, nevím no, jako jo, můžu si někde udělat hotel nebo něco, chytí se to a budu v pohodě no, ale taky se to nemusí chytit. Takže to je takový, nevím. Chci určitě dělat něco, co by mě bavilo.

A jaké máš osobní cíle?

Osobní cíle, ty jo, já nevím, já ani, já jsem se sebou spokojenej, já nic jako. Fakt nevím ted'ka, ty jo. Nějak jako nic.

Příloha č. 2

Karel (1. 4. 1996)

Rozhovor č. 2

Datum rozhovoru: 30. 11. 2012

Chtěla bych se tě doptat, jak si tvrdil, že tě škola štve z hlediska učitelů, tak co tě na těch učitelích přesně štve?

Jaj, no ne no tak, no nevim, no chování jejich prostě, přijde mi to takový hrozně, to jak vlastně je ta škola stavěná, jak je to hrozně prohlášený a to, tak přijde mi prostě, že se to snažej nějakým způsobem jako až moc v podstatě, ne dodržovat, ale jít v tom, přitom už to není v podstatě možný, protože prostě lidi, nebo jakoby my studenti, co tam jsme na to kašlem prostě ve většině případů. A taky to, že prostě ta škola sama o sobě prostě, co jsem tam šel v prváku, tak to bylo tak, že hrozně se dušovali, že žákovský knížky vůbec nebudou, že známky jsou naše věc. A tenhle ten rok začali s tím, že musíme nosit domů potvrzení, takže jsme ukazovali, jaký máme známky doma.

Takže ti vadí to, že se to změnilo?

No, že se to v podstatě, že jsou sami proti sobě tímhle tím způsobem, že jsou takový jako dětinský. Ne, že by mi to nějak jako extra vadilo, jo jako, to fakt todlecto ne to. Jenom je to prostě, nevim no.

Takže oni se snaží udržovat tu školu a ukazovat jí jako kvalitní?

Ona byla kdysi, ona furt je si myslim, jenom jako že tohleto tam, jako upadá to vlastně, ještě když já jsem šel do prváku, tak to bylo striktně dodržovaný, že nemůžeme mít žádný náušnice ani nic, kdežto letošní prváci choděj normálně prostě s náušnicema, jsou prostě pomalovaný a jako nic se s tím nedělá. Nebo nedělá, no v podstatě ne no.

Hm, takže tě štve ten jejich přístup?

No, jasně no, že vlastně polevujou s tou s, jak to říct, že už to není tak přísný, jak to bylo. Kdyby to bylo pořád stejný, tak si myslim, že ta škola je furt stejně kvalitní, jako byla kdysi, když vlastně byla vážně proslavená. Nebo jako ona pořád je, jenom jako, že vlastně před těmi 20 lety, kdy to bylo fakt jako prestižní, no. Nevim, teď už mi přijde, že je to fakt jako každá jiná škola.

A to tě teď štve, že už je jako každá jiná?

Ne. Ne tohleto, protože já jsem jako člověk, kterej to fakt jako kterýmu, jako mně by vůbec nevadilo, kdybychom tam tadyty věci jako neměli, jenom mi spíš vadí to, že prostě si na něco hrajou a pak to prostě jakoby celý zase předělaj, a že prostě, pak už člověk má ten přístup k těm učitelům takovej... A oni jsou všichni takový, že dělaj jako... Nevim, jak to úplně přesně vyjádřit.

Tobě nezáleží moc na škole, že jo, na tom jaký máš známky. Na čem ti teda záleží?

Asi na ničem, zatím, teď v tuhle tu chvíli. Já nevim jako, zatím nikdy nic nebylo, že by mi jako na něčem fakt záleželo.

Ohledně kamarádů. Jak bys je popsál? Co vás spojuje?

Tak normálně. Nebo já nevím jako. Mám jednoho, že jo, toho nejlepšího. To jsme od začátku, protože jsme oba takový stejný, on je teda vyšší než já, takhle to nemyslím, prostě stejný „mašťáci“ a pak jsou ostatní lidi ze třídy, který jsou v pohodě. Jakože prostě děláme voloviny.

A nemáš vyloženě nějaké nepřátele?

Ne! To jsem nikdy neměl.

Jaký máš ostatní zájmy krom skauta? Co děláš ve volném čase?

Všechno, co je potřeba. Zrovna teďka ve volným čase děláme byt doma, takže dělám byt. Jinak jako to, když mám dost volnýho času, tak jako to jsem v garáži a dělám kola jako, že opravuju kola.

To je ten váš projekt s tat'kou? Co je to za projekt?

Jeden no velkej... Jde o to, že sbíráme rozbitý kola starý, jako že fakt starý a opravujeme je. A pak se to prodává. A je to tak jako, že prostě, já nevim, ze starýho kola prostě, třeba prvorepublikovýho ještě, uděláme prostě normálně... Je to to samý kolo, akorát prostě má nový díly, a prostě nově natřený, je to normálně funkční kolo a prostě, já nevim, oproti dnešnímu kolu, co prostě seženeš, já nevim, za osmičku třeba, tak tohle to je třeba za trojku, nebo tak, chápeš. Víš, že prostě, je to normálně plnohodnotný kolo a máš ho, prostě, jako, že to no.

A to už děláte dlouho?

Ne ne ne! Ty jo, půl roku? To je teďka, že se to tak dává dohromady všechno, jakože to, no.

Baví tě opravovat?

No jo, já si u toho odpočinu, no.

Pomáhal ti někdy někdo z rodiny se školou, s učením?

Málo, jakože jsem spíš, já nechtěl a jo, tak jako jo, občas spíš táta jenom. Pokud se nepletu. No a to bylo občas, jakože, jak si tak vybavuju, tak angličtina, ale jinak jako nic. Já jsem nechtěl prostě, že jo, tím, že jsem se nechtěl ani jako učit a hrozně jsem nenáviděl, když mě chtěli rodiče z toho vyzkoušet, tak prostě jsem jako nikdy, když už jsem se učil, tak sám a akorát když jsem potřeboval něco vědět no. Jinak prostě jsem si vždycky dělal sám no. Anebo nedělal vůbec.

A jak vycházíš s rodiči?

Dobře, dobrý to je. Tak jako, že si myslím, že docela dobře, na to, jak si myslím, nebo jak to vypadá teda v dnešní době, co tak jako občas zahlídnu někde ve vlaku nebo tak, tak si myslím, že docela dobře. Máme v pohodě vztah.

Nevíš náhodou, proč tě rodiče vzali na první návštěvu psychologa? Proč jste tam vůbec začali chodit?

Hm, já si myslím, že to bylo kvůli tomu, že nevěděli, aby zjistili, jestli můžu jít do tý tý víš, jako že, aby to potvrdil někdo odborněj, jakože mám vlohy na to, jít do tý první třídy takhle brzo. No asi, a potom jakoby jsem k němu chodil v podstatě celý první a druhěj stupeň. Na konci druhého stupně v devítce jsem k němu přestal chodit, možná ještě v prváku mě chtěl vidět, teď si nejsem jistěj. Ale to jako, že mě sledoval, nebo ne sledovat, ale v průběhu tý základky, jsem chodil k němu a vždycky jsme řešili nějaký věci, když něco bylo.

Jak si říkal, že si nechtěl na gympl, kvůli tomu, že tam jsou hodně chytrý lidi, tak by mě zajímalo, proč? Vadí ti, že tam jsou jenom ty chytrý? Nemáš s tím třeba nějakou špatnou zkušenost?

To bylo spíš jenom tak, že prostě gympláci byli vždycky jako, fuj, nevim. Já to nemám rád prostě, gympl. Už jenom, ne z principu, ale mám to zažitý prostě. Jakože

prostě od malička jsem se k tomu tak jako stavěl, že jsem nikdy nechtěl na gympl, že prostě všichni z mé rodiny, sestřenice, bratřenci, co byli nějak chytrý lidi, tak chodili na gympl a teď jsem viděl, jak se hrozně učili a jaký mají známky a to, tak jsem si říkal to ne, tak to v životě ne jako, tohle fakt nechci. Nevím no prostě, že i potom vlastně celou tu základku, že jo, tady je ten nymburskej gympl, že nás tlačili do Nymburka a ty jo tam... Hlavně Nymburk je fakt ošklivý město.

A na vysokou bys chtěl?

Jo no. Jo asi jo, ale jde o to, jak to bude no. Jestli se dostanu do toho zahraničí někam a jestli tam zůstanu, tak na vejšku se asi už nedostanu, ale kdybych se vrátil a neměl co dělat, tak bych šel asi na vejšku.

Měl si ve škole nějaký přezdívky?

Asi ne, ty jo, nikdy. Nám to spíš zkracovali, jako že Krýša, ale jinak vůbec.

Jaký máš vztahy se ségrama? Jak se často vidáte a jak spolu vycházíte?

Tak normálně prostě, jako se ségrama. Vidáme se každě den a prostě tak no. Nevím, nějak jako extra... nebo jo, myslím si, že taky máme docela dobrej vztah se všema, nebo že mám dobrej vztah se všema, ale nevím no, přijde, nebo já teda říkám, nemůžu vědět, jak to normálně chodí, ale přijde mi, že normálně no.

Jak se na to díváš teď, že si šel dřív do školy? Myslíš si, že tě to nějak ovlivnilo? Změnil bys to, kdybys mohl? Nebo to vůbec nevnímáš?

Minimálně vzhledem k tomu, že kdybych šel dýl do školy, tak bych nepotkal ty lidi, co jsem potkal, a jsem rád za to že... Už jenom z tohohle důvodu bych asi neměnil. Ale, nevím no, přemýšlel jsem o tom, říkal jsem si, že vlastně, kdybych šel pozdějc, tak jako, já nevím, já si myslím, že by to jako nic nezměnilo. Akorát by sem měl tu základku víc na háku, nebo, nevím, jakože už takhle jsem ji měl dost, jakože v pohodě ty první ročníky. Nebo první ročník, v podstatě celou základku jsem měl jako dost v klidu, že jsem se vůbec neučil v podstatě a ani teďka teda. A už to tak vypadá. Ale nevím no, já si myslím, že kdybych šel pozdějc, normálně děcka jak choděj, tak nevím, jestli by to něco změnilo. Asi ne.

By ses tam třeba i víc nudil, ne?

No, já se teda nudim i teďka, ale to není tím, že je to na mě lehký, ale to je tím, že mě to nebaví. Ale, ne, já jsem prostě, nic by to asi nezměnilo no.

Nudil ses tam v té první a druhé třídě nebo tě to bavilo?

Já si myslím, že to bylo, jelikož jsem ani ve školce pořádně nebyl, jakože, já nevím, možná rok, maximálně dva, nejsem si jistej, tak si myslím, že to bylo pro mě takový, jako že jsem se nenudil, víš, že jako jsem byl rád nebo, že jsem z toho byl takovej jako, že už chodim do školy, že jo, takže prostě si myslím, že tam jsem pro to ani neměl moc prostor. A ani v pozdějších letech.

Ještě k tomu, jak si měl problém, že ses špatně slyšel, nevzpomínáš si, jestli to byla přesně nějaká diagnóza od odborníka, nebo jak si na to přišel, že je něco špatně?

Ty jo, no takhle, já nevím jo. Je to prostě, bylo to dávno, nebo ono to mohlo bejt 4., 5. třída, možná maximálně šestá a ty jo, nevybavuju si to. Tak jako to asi muselo bejt nějakým způsobem diagnostikovaný, že prostě jako, že po nějakých testech nebo po něčem mi zjistili, že tam něco mám a pak mi to vytáhli.

A vzpomínáš si, že si chodil na nějaká vyšetření?

Akorát jediný co si vzpomínám je, že mě to snad vyplachovali ty uši nebo co. Nebo jenom si pamatuju, že mi to vytahovali, jako hrozně matně, že mi to nějakou stříkačkou nebo co. Jinak, že bych chodil na něco... Spíš si myslím, že jsme tam přišli, oni mi řekli, že tam něco mám a hnedka to udělali, no, nevím. Nevím.

Příloha č. 3

Taťána (28. 10. 1992)

Datum rozhovoru: 5. 12. 2012

Co studuješ?

Medicínu, 3. Lékařská UK, druhák.

Baví tě to? Je ta škola podle tvých představ?

Jako jo, podle představ to možná úplně není, ale baví mě to. Říkali, že to bude lehčí.

Kdo tu školu vybíral nebo s kým ses radila?

Asi s rodičema, ve škole moc ne, tam potom co jsem si udělala, respektive co jsem přeskočila jeden ročník kvůli roku v zahraničí, tak mi nikdo v mých biologických i chemických znalostech moc nevěřil. Takže asi já a rodiče no. Já jsem původně chtěla na fildu, na jazyky, a řekli mi, že tím se neuživím, tak musím na něco, kde teda je to jistější.

Rodiče ti to řekli?

Hm, já jsem chtěla děsně dlouho jít na veterinu a to mi pro změnu všichni řekli, že bych skončila na jatkách, tak to jsem si taky rychle rozmyslela, takže rodiče.

Jak ti to na škole jde?

Tak, prvák je úspěšně za mnou, druhák, no tak jako jde to. Jeden test si půjdu napsat znova a jinak jako v rámci možností to jde. Mohlo by to bejt lepší, ale já jsem líný student a vím o tom. Trpím představou své geniality a občas se to přímo neshoduje s realitou.

Co tě motivuje k práci, k učení?

Motivace, hm, jsem o tom nikdy úplně nepřemýšlela, ale jako asi to, že bych tu školu chtěla úplně jako dodělat. Jako, už jsem si zvykla neříkat takovýto, že bych chtěla pomáhat lidem a zachraňovat děti v Africe jo, protože když tohle řekneš jakýmukoliv doktorovi, tak se na tebe podívá, jako jestli si z něj děláš srandu. To řekla jedna slečna přede mnou na ústních přijímačkách v Motole a letěla tam odsad' tak rychle, že si málem nestihla vzít věci. Ale tak jako mě by to vážně bavilo, tak jako pomáhat těm lidem, kor když vidím, jak hrozně vymetá třeba můj praktickejš doktor se mnou. Tak taky samozřejmě to, abych měla vystudovanou medicínu, že jo. U nás v rodině nikdo nemá vystudovanou medicínu, tak já musím být nejlepší ((pousmání)).

Je něco, co bys dělala radši?

No, vzhledem k tomu, že já budu ráda, když tu školu vůbec dodělám a pak se budu, jakože na něco specializovat, ale jako já bych třeba chtěla dělat gyndu, porodnictví, neonatologii, nebo malý děti. Všichni říkají, že teďka je to neperspektivní, čím dál míň dětí, že jo. To bych hrozně chtěla. Jsou roztomilý.

Jaké máš zájmy?

Já? Bez té úchylné stránky nebo s tou úchylnou stránkou? ((smích)) Ne, tak už mám rok a půl mám dva pejsky, takže hrozně zbožňuju pejsky, zvířátka a podobně. Co ještě dělám ráda. Dřív jsem jezdila na koni. Hodně jsem zkoušela psát povídky, teď už nějakou hodně dlouhou dobu nepíšu. Ráda čtu, koukala jsem na Anime, na Mangu, docela ráda dělám takové hodně šílené věci.

Jako třeba?

Tak jako, tady to moc nejde, ale tak jako na tom našem malém městě jsme tak jako chodili zvláště oblíkaní, já jsem lezla do kašny, je to takové, jak člověk ze sebe potřebuje, když se chováš jako normální člověk, tak ve mně zůstává taková ta nevybitá energie, tak se snažím nák dostat ven. Ne, ale jinak jsem úplně normální ((pousmání)). Takže asi, zvířátka, literatura, psaní, počkat teďka mě ještě něco napadlo a už to zas nevím. Ach jo, sklerotická jsem taky, ve svém mladém věku.

Nudíš se někdy?

Já? No. Vždycky když se mám učit.

Jaké máš přátele, kolik jich kolem sebe máš?

Nebudeme počítat ty facebookový. Tak já jsem vcelku přátelský člověk, takže kamarádů mám asi opravdu hodně. Pak eště kolem takový ten okruh těch známých. A já nevím, ono je to teďka těžké, eště furt se jakoby, mám problém se vídat s přáteli z gymplu a zároveň jakoby s přáteli, co jsou v Praze, protože někdo zůstal tam, někdo dojíždí a lidi maj strašně málo času. Jsem ráda, že si na sebe najdeme čas s přítelem.

Jak jsi na tom se zdravím?

Já? No já jsem byla jako malá astmaticka, silná alergička, pak mě to v pubertě nějak přešlo. Potom dlouho dlouho nic a teďka už sem půl, třičtvrtě, hmm půl nebo třičtvrtě roku na antibiotikách.

Jakto?

Chronický zánět močových cest. Jsem hrozně šikovná, hrozně nezodpovědná a hrozně hloupá. Ale zjistila jsem, že většina lidí na medicíně je nemocnejch, jo. Jedno jak, tak aspoň zapadám.

Kde teďka bydlíš a s kým?

Teďka v Praze bydlím na koleji v Troji, na 17. listopadu, s přítelem. Stále eště, už asi moc dlouho ne. A normálně tak 45 km severozápadně od Prahy po R7 je takový větší město, Slaný a pak ještě jakoby kousek za ním je taková malá, tak sto obyvatelová vesnička a tam trávím své volné chvílky.

Řekni mi, co je pro tebe teďka nejdůležitější?

Teďka? Nejdůležitější? Hm. Hodně důležitá škola, potom rodina, pejsci, pak je velká mezera, pak je přítel, no nějak tak, někde mezi tím jsou ještě věci do práce a různý další mimo školní činnosti, ale ta škola je teďka asi hodně hodně vepředu no.

Pamatuješ si, kdo rozhodl o tom, že půjdeš dřív do školy?

Já. A pak teda ta paní v pedagogicko-psychologické poradně no. Respektive, já jsem měla ve školce kamarádky, se kterýma tam jsem dodnes, a protože jsme se pak naprostou náhodou většina z nás se potkali na gymplu, s tím že základku jsme měli úplně jinou a prostě všichni byli buď o půl roku nebo o rok starší a už měli jít do školy, a já jsem prostě prohlásila, že půjdu taky! Naši jako tak ale ne ne ne ne, ty prostě nikam nejdeš, no já jsem furt říkala, že jdu. Pak jim paní ředitelka řekla, že by to jako nebylo možná zas tak marný, přeci jenom nějaký dva měsíce jsem tam, pak mě vzali k tý paní v tý poradně, mě se teda vůbec nelíbila, ale jako asi se mnou spokojená byla, páč jsem normálně odešla no a teďka jsem se dozvěděla, že když jako mě brali v dubnu k zápisu, tak to jako ještě vůbec nevěděli a šli tam se mnou jenom pro to, abych měla radost.

Tak ses tam těšila, předpokládám.

Já moc. Já jsem takový ten školní slušný typ.

Hlavně kvůli těm kamarádům?

No, abych nezůstala sama v tý školce, protože oni šli jakoby jinam.

A rodiče tě vzali do pedagogicko-psychologický poradny proč? Kvůli tobě asi úplně ne, asi tušili, že máš na to, jít do první třídy?

Za tohle já asi vděčím tý paní ředitelce v tý školce, která jim jakože řekla, že si myslí, že fakt by tam pro mě ten další rok byl asi zbytečnej, a že prostě vždycky mě můžou šoupnout nazpátek, jo. Nějak takhle mi to bylo později vysvětleno.

Jaký jsi měla známky?

Vždycky jedničky

A co tě tam nejvíc bavilo nebo naopak stresovalo?

No já jsem byla, jsem a bylo takové buclaté díťátko, takže jsem se děsila tělocviku, hrozně mi to nešlo a byla jsem hrozně nešťastná. A co mě bavilo... Mě bavilo nějak všechno, já jsem byla hrozně nadšený dítě. A hlavně já jsem měla, jak to byla prostě škola na relativně, no, o něco větší vesnice než je ta naše. A jako taky jsem měla spolužáky, kterým to občas nedocvakávalo, tak já jsem byla strašně spokojená, protože mému egu to dělalo hrozně dobře ((smích)).

Nudila jsem tam někdy?

Já jsem se víc začala nudit na gymplu, ale tak jako. Na tý základce ani moc ne. To bylo všechno nové a skvělé. Je fakt, že nikdy na základce se mě nikdo neptal, jako kolik mi je. Že jako nikdy jsem na základce neříkala, já jsem v tý třídě nejmladší. To jsem taky začala až na gymplu.

Byla jsi často nemocná? Měla jsi nějaký úraz?

Já jsem byla astmaticka a alergička, takže mě myslím, že jednou, jsem šla ze školy přímo, že jsem se začala dusit v hodině. Já jak jsem se dusila, tak jakože docela často, tak už jsem prostě byla takové takový zodpovědný, já jsem si zalezla do koutku, hodně vody, hodně studenýho. Ale jinak jakoby mamka, jak viděla, že

nemám ve škole problém, tak já když jsem prostě byla nechcípáná nebo něco, tak jsem prostě zůstala doma.

Co úrazy?

Já jsem se ani moc neúrazovala, já jsem se začala úrazovat až ve vyšším věku a do dneška jsem měla jednu zlomeninu. Jsme taková špatně lámavá rodina, no. Možná jeden dva otřesy mozku jinak nic. A to vim, že jsme, to muselo bejt na gymplu. Nebo na základce? Asi ještě na základce. Jsme s kamarádem tak jako lezli po skalách a tam byla jakoby ták, tak, ták ((ukazuje)) a já jsem ji jakoby skutálela dolu. Nějaký čtyry metry.

Jaký si měla na základce kamarády?

Já jsem seděla se slečnou, co se jmenovala stejně jako já a byla dyslektička. Ona se mnou seděla víceméně proto, protože ode mě všechno opsala. A jinak, jsme byli skvělý kamarádky, jo. Než jsem oznámila, že půjdu na gympl, tak jsem měla na základce relativně dost kamarádů. Pak se se mnou většina třídy přestala bavit. Jako furt to nebylo tak hrozný, dokovad' jsem neodešla úplně, to jako je. A dneska už, už je to jakoby lepší, už se s většinou spolužáků zdravim. Ale jak prostě jsem se v tý pátý třídě sebrala a šla jsem pryč, tak mi přišlo, že se jich se mnou nepřestalo bavit hrozně málo a já se jich svým způsobem do dneška hrozně bojím, jo. Já když potkám jednoho dva, tak dobrý to pozdravim a jsem schopná se usmát, a když je jich víc, já prostě předstírám, že tam nejsem, já já jsem divná.

Takže se doted' vídáš s kamarády z gymplu?

Jo.

Jaký jsi měla zájmy?

Na základce, já jsem hrozně ráda četla, úplně odporně příšerně moc, takže jsem moc nechodila ven. Co ještě, kočku jsme měli. Kočku jsem měla ráda a pak na tom gymplu lyže, pak jsme začali se ségrou jezdit na koních, asi čtyři roky, to bylo báječný, to bylo skvělý. Co jsme dělali? Tancovala jsem rok na gymplu. Já hrozně ráda tancuju a zpívám a vůbec mi to nejde. Jsem hodně tragickej případ, co se týče uměleckých vloh jako, že jo tohle, ale všechno dělám hrozně ráda a hrozně nadšeně.

Kdy si začala číst? Bylo to nějak brzy?

Ve škole, Ne já jsem ve školce nečetla. Já jsem měla hodně velkej problém se spojováním písmenek dohromady. To vím, jak tam byl takhle ten strom v tý čítance. To bylo supr, absolutně žádný problém, slabiky dobrý. Pak takhle přišel text, jedna slabika, druhá slabika, třetí slabika, potichu, celý slovo nahlas. Ta učitelka ze mě byla hrozně nešťastná, protože já jsem jim tam takhle sekala ty slova. No, takhle jako, já si to až tak moc nepamatuju, spíš takový útržkovitý vzpomínky vždycky, já nevím třeba mamka říkala, že tohle se mnou bylo hodně těžký, že tohle jsme se museli hodně učit. Asi jako zlomky.

Jakými vlastnostmi by ses charakterizovala? Když to rozdělíme teď a dříve. Tak začni tím, jak by ses charakterizovala teď.

Hm, náladová, hm, egoistická, tak jako hodně sebestředná, hodně sebevědomá, což je velkej problém a jinak, já nevím, optimistická, aktivní, ňák tak, zodpovědná a to si o mě náhodou většina lidí nemyslí. A když jsem byla menší, to jsem byla taková hodně slušná, tichá, taková spíš trochu samotářská, zodpovědná taky, mě hrozně těšilo, když jsem dostala nějaký úkol. Byla jsem hroznej bordelář, když jsem byla malá, teďka to nemůžu vystát.

Podle čeho sis vybírala střední školu? To ses taky rozhodla sama?

Já jsem zjistila, že do gymplu jsem byla lehce zmanipulována. Jsme občas jezdili do školy a potkávali jsme se s babičkou v autobusu, která jezdila ze sousední vesnice, a ona vždycky tak jako: „Nechtěla bys jít na gympl?“ a takhle, a taková velká škola a: „Verunka chodí na jazykovku, víš a ty mi to musíš udělat pro radost, aby si byla taky jako...“, a furt tak jako nenápadně a pak jsem přišla domů a oznámila jsem, že bych chtěla jít na gympl v té páté třídě. A mamka se na mě podívala a: „To ti řekla babička!“, protože maminka šla na gympl, na ten samej, že jo, když byla malá, no tak jsem zjistila, že jsem do toho tak ňák byla zmanipulovaná, ale zdálo se mi to jako báječnej nápad. S tím, že já nevím, jak ty, ale moje spolužáci ze základky, až na pár výjimek, prostě neoplývají přílišnými tématy, se kterými, o kterých si s nima můžu povídat. Většinou to dojde do takovýho hodně slepýho bodu. Já nechci říct, že mám úplně jinej svět než oni, ale prostě nějaká ta díra tam je a je docela velká a já už jsem v tý pátý třídě byla taková „Jo, ty jseš ta chytrá, jo, tak prostě ty to udělej a buď mi to

opíšem nebo prostě..., a hlavně se nehlaš a nešplhej a neříkej to, nebo budeme psát test a...“, takže já jsem to docela vítala, jako takovou únikovou šanci pryč. Sice jsem byla hloupý dítě, takže jsem musela chodit na doučování z matiky, páč jsem byla schopná učitelovi, no hrozný nesmysli.

Takže matematika nebyla tvoje silná stránka?

Já jsem byla na základce vždycky přesvědčená, že jo, až když jsem dostala takový oranžový A4 desky, tak mě nějaká příprava k přijímacím zkouškám na osmiletá gymnázia, čeština v pohodě a matika prostě je, vždycky jsem tam něco pokazila a přitom jako na gymplu já a matika jsme si velice rozuměli. Jako, já nevím, oproti, oproti, na základce dobrý, přijímačky bez toho by asi byly hodně špatný což možná taky zapříčinilo to, že my jsme tam se spolužačkou chtěli jít dvě. Ona byla vždycky taková menší, měla horší známky, ale furt jakoby se nepotřebovala učit. No a taková víc sportovní, víc společenská, víc jako všichni ostatní. Tak jsme to šly dělat právě spolu a já jestli jsem to díky tomu doučování zvládla, ona ne, jsem tam šla taková úplně sama, od nás.

Měla jsi z toho nějaký obavy, že tam jdeš sama?

Já jelikož jsem se na přijímačkách potkala s Jášenkou, se kterou jsem byla ve školce, kterou jsem poznala, tak jsem se hrozně těšila, že tam půjdeme spolu a pak jsem vlastně zjistila, že mám ještě, počkej, mamky sestřenice syna, takže něco jako bratránka, který tam jde taky, já jsem o něm nevěděla, protože naše babičky jsou sestry a pohádaly se spolu a nemluví spolu, dlouholetá rodinná historie, bla bla bla. Takže jsem de facto znala dva lidi, byla jsem s tím spokojená a šla jsem do školy. Jako, já s tím, že já jsem vždycky trávila čas s těma, já tady hrozně mávám rukama, s těma knížkama, tak jsem prostě jako jo, chtěla jsem tam být s někým, koho znám a dva lidi pro mě byli docela dostačující, z těch třiceti.

Nevím jako, já když jsem dělala přijímačky na vejšku, tak jsem si připadala úplně jinak, nebo já nevím, jestli si to nepamatuju jo, ale že prostě fakt jsem se učila jako blázen a předtím jsem byla vždycky nasraná, že musím jít na to doučování a pak prostě jsem, pak už jsem to jako neřešila prostě. Jsem to řešila tak jako jo a dobrý a jdem a furt to tak jako plynulo jo, že to bylo všechno hrozně rychle. Teď když jsem čekala na výsledky, tak jsem se málem zbláznila. Ne, ale jako nejkrásnější je, že my

jsme se tam (na gymplu) ze školky potkali tři – já, Jana a Verča a já jsem si tu Verču nepamatovala. Já jsem našla fotky ze školky, já vím, že tam, já si jí nepamatuju! Já jsem ji nepoznala, já jsem si připadala, tak jako trošinku blb. Hold skleróza už v ranným věku, co se dá dělat.

Vejšku sis taky vybrala sama?

Víceméně. Pak podle toho, kde mě vzali no.

A kam všude ses hlásila?

Já jsem měla tři přihlášky – na druhou lékařskou do Motole, na třetí na Vinohrady a na farmacii do Hradce. Na Motole, to bylo první, tam jsem šla na písemný, pak do druhého kola na ústní, ale to bylo takový zoufalý, já jsem byla hodně hodně hodně tátá a pak jsem zjistila, že jsem byla v ústní komisy u pana děkana a že jsem mu tam vykládala, že jedním z mých nejlepších zájmů, je psát povídky s homosexuální tematikou. A jako asi ho to nenadchlo a navíc jak to bylo těsně po maturitě a já jak hrozně ráda čtu, tak jsem jim tam neustále házela nějaký autory, buď citáty anebo jakoby jak by řekl tenhle a oni ze mě byli úplně nešťastný, furt se tvářili jako: „Jste si jistá, že jste na správný škole?“. Já jsem pak šla, když jsem šla na ústní na třetí, tak jsem tam seděla hrozně nešťastná z toho jakoby, co jim mám říct, protože na druhý se tahaly otázky, otázky, který nemůžeš vědět, lékařský pohled na tohle, ale jako, nějaký obecný, který se teprve budou probírat. Všichni říkali, že chtěj, aby ses tam s nima pohádala. A obhájila svůj názor. Což já jsem teda udělala, a pak, pak jsem teda si to zkazila ((smích)). Ale když jsem šla na třetí, tam nám prostě dali dvě A4, popsaný takovým populárním vědeckým textem, spíš hodně populárním, tam moc odborných věcí nebylo, s tím, že některý ty pojmy sem tam. Ten jsme si přečetli, dostali jsme na to asi 10 minut, přečetli jsme si ho všichni, kolikrát to šlo, pak nás rozpustili každého k nějaký komisy, my jsme jim ho tam svojí verzí podali, oni se sem tam na něco zeptali a pak to přišlo: „, Jaké máte zájmy?“. Jsem si říkala, tak teďka jim řeknu, že píšu ty povídky, že ty povídky i čtu, a že moje nejlepší kamarádka to kreslí, ale letím přímo oknem. Tak jsem tak jako říkala, že mám ty pejsky a ty pejsky, přátelé, no jako, to jsem fakt byla úplně hrozně opatrná, já jsem jim tam o mě de facto neřekla vůbec nic, protože jsem se hrozně bála, že si to zase pokazím. Pak jsem přijela na tu farmacii, za hodinu jsem jim to odevzdala, s tím že přijímačky mají tak jako naprosto naprosto naprosto na nějaké nizoučkaté úrovni, což nechápu,

protože kluk, co to dělal rok přede mnou říkal, že byly hrozně těžké. A nakonec jsem tam nešla. Jsem se rozhodovala, protože mě vždycky šlo jakoby nejvíc chemie, biologie moc ne, v tom vynikali mnohem víc jiný lidi, třeba co jsou dneska na psychologii, hodně v oboru, ale nakonec prostě, že je to medicína a je to v Praze a prostě a budeš doktorka, že jo, prostě furt někdo.

Jak teď vidíš to, že si šla do první třídy dřív? Bylo to k něčemu? Ovlivnilo tě to nějak?

Já si spíš myslím, že kdyby mě tam nechali, že by to bylo jako o něco horší. Sice bych chodila, kdybych šla pak, kdybych šla na základku, chodila bych do třídy s bratránkem. To by bylo možná supr, kdybych šla pak na gympl, tak bych chodila do třídy se svým současným přítelem, což by možná taky nebylo na škodu. Ale tak jako tak, já si svým způsobem užívám, že všem můžu říct, že jsem krásná, chytrá a přitom jsem tady z nich nejmladší. ((pousmání)) Což mi teda teďka trochu kazej ve škole slovenky, ale přecijenom ne tolik. Ale jako jo, já si myslím, že je to hrozně fajn i s tím jakoby, že já i když se mi na tý vejšce něco nepovede, tak do těch 26 bych to mohla stihnout. Ještě s tím, že bych si mohla dát další rok někde v zahraničí.

Tys už byla někde rok v zahraničí?

Já jsem byla místo třetáku, jsem byla rok v Německu. Chodila jsem do devátý třídy, aby jako bych neměla žádný nové informace, tak jsem byla jakožto třetáčka s devátákama. Já jsem tam skvěle zapadla, mně se tam tak hrozně líbilo mezi těma patnáctiletýma lidma. ((smích))

A ten rok na střední si zameškala nebo ne?

Já jsem si pak dělala rozdílovky a to se se mnou táhlo jakože celej čtvrták, protože prostě já jsem sice, protože na, my jsme měli semináře ve třetáku a prostě na konci druháku, kdy do nás, naše třídní bioložko-chemička furt hustila: „A jestli půjdete na seminář z biologie musíte jít už ve třetáku, jestli půjdete až ve čtvrtáku je to skok do rozjetýho vlaku prostě, to nedáte, vy se nechytíte!“ A já tak jako, já jsem ty rozdílovky původně dělat ani nechtěla, mě to nenapadlo, já jsem byla smířená s tím, že prostě opakuju no, a mamka, protože už právě dělala v bance, měla hodně kamarádek taky v Praze, buď jejich děti dělaly, nebo kamarádi jejich dětí a všichni zkoušeli ty rozdílovky prostě, aspoň to zkusit no. Tak jsem to zkoušela u nás, bylo

mi řečeno, že buď ty rozdílovky dělat chci a nikam nejedu anebo je dělat nechci a odjedu. Tak nakonec jako jsme to protlačili, byla jsem po 15 letech první, říkaj. Teďka už to, loni to d'ála nějaká slečna po mě, nevím, jestli i letos, tím už si nejsem úplně jistá, ale vím, že, loni v září je slečna, co byla ve Francii, dělala. Ale tak jako já se hrozně špatně učim. Teda jako já se svým způsobem chci učit strašně moc a bejt hrozně šikovná a pilná, já to mám někde tady takový špatný, že už na tý základce všichni: „A neuděláme úkol!“, a já jsem ho vždycky tak poctivě udělala. Teďka jako už s tím mám takovej problém, jsem čím dál tím línější, ale prostě furt chodím na ty přednášky, chodím na ty semináře, snažím se připravovat na praktika, občas se to nepovede, jako třeba letos ten první test, ten si půjdu napsat znova.

A proč ti nejde se učit?

Nevím, já si myslím, že na ty rozdílovky to bylo proto, že fakt, že mi to vůbec nikdo neřekl, že jsem si to celý četla z knížek, prostě, že já jsem de facto nechápala, co dělám. Já zpětně si, já osobně nechápu, jak mě to mohli nechat udělat a já jsem to udělala na dvojky, jo! Já chápu, že mi to částečně dali, určitě, ale prostě i tak je to takový, že prostě, a už jsem si to říkala měsíc potom jo, že prostě, já jsem jim původně chtěla dělat ještě předtím, než jsem odjela, aspoň část těch rozdílovek a to jsem totálně vyhořela. Ale tak jako nakonec jsem to nějak zvládla, ale prostě jak mě zkoušela naše třídní, tak furt u ní byl pocit jakože, že na to prostě nemám. Že prostě jako, i na těch seminářích tý biologie, kam já jsem přišla a nějaký soustavy a něco a ne prostě, jako ne. Jako jo, já jsem se někde chytla, ale někde prostě absolutně ne a odmítala jsme se to všechno drtit asi jako většina z těch osmi, co nás tam bylo, takže prostě, těsně před maturitama, na konci školního roku vlastně byly ty poslední třídní schůzky, kam už skoro nikdo nešel protože prostě už jsme byli všichni velký, ale já, protože jsem měla na gymplu ségru, tak mamka tam došla a právě vyšla s tím, že mi má popřát hodně štěstí s tím, že paní učitelka si nemyslí, že se dostanu, ale že mám jít do nuláku a zkusit to příští rok znova, že se na to určitě moc hodím. Jsem říkala jako, přesně to jsem potřebovala slyšet. ((smích)) Ne, ale jako já jsem svým způsobem měla hrozný štěstí u maturity. Já jsem maturovala vlastně první rok státní maturity a měla jsem čeština, němčina, angličtina, biologie, chemie, fyzika. Z toho fyziku nepovinně ve státní části. Takže to bylo spíš jdeme si to naškrtat a snad to naškratáme. No, a když jsem maturovala z biologie, tak pan ředitel, protože mě zkoušel na ty rozdílovky a taky věděl, že jsem z toho skoro vůbec nic neuměla, tak

přišel, aby jako, aby se podíval, jestli to umím, když z toho maturuju a když chci jít na tu vysokou školu, že jo. A já jsem si díky bohu vytáhla takový chemický téma, že bych to prostě dala i o půl noci v bačkorách. Takže jsem z biologie dostala jedničku, byla jsem v sedmém nebi. A já si fakt vytáhnout jinou, tak to nešlo. Já šáhnout o 6 čísel jinam a dostat nějaký brouky, kytky, tak jsem tam na něj koukala a dělala jsem aaa, za tři prosím a můžu domu.

A navzdory domněnkám tvé třídní si to všechno zvládla.

A víš, jak to dobře to teďka dělá mému egu? ((smích)) Ne, já jsem se asi nejlíp cítila loni, když jsme se pak potkali u nás v tanečních, nebo na maturitních plesech a ona tak jako přišla a Terko tak povídej, tak co, co na škole, že jo, tak já dobrý, všechno v pohodě prostě, všechno hotový, že jo takový věci. I když jakoby já, já jsem u nás na škole se spolužákem z gymplu. Celejch 8 let jsme spolu chodili do třídy, kromě toho roku teda, kdy já jsem byla na vejletě, a on on byl vždycky úplně báječnej. On sice neměl ty jedničky, jako jsem to furt dřela já, na to blbý vyznamenání, krom těch rozdílovek, ale prostě všichni věděli, že je geniální. A jo, on byl geniální, on dělal ty olympiády, on je vždycky vyhrál a jezdil na ty soustředění a já jsem byla úplně blbá, blbá a blbá a prostě on se prostě rozhodl, že když ty olympiády má, tak na třetí lékařský berou na průměr do 1,7, teďka už myslím plus umístění v olympiádách, nebo prostě v nějaký národní činnosti, ať už prostě jakoby v rámci oboru biologie, chemie, fyzika, nebo jakoby sporty. Máme slečnu, co vyhrála národní kolo stavění betlému a vzali jí s tím, jo. Prostě s tím, že nám vysvětlila, že jsou ty lidi svědomitější, umějí jít za svým cílem a mají jakoby tu lepší motivaci, že prostě uměj jakoby, že už jakoby na střední si museli srovnat, co je jakoby sport a co je škola a k sobě to nějak zkombinovat, že prostě mají jakoby lepší předpoklady tu školu zvládnout, než my, co jsme udělali ty přijímačky a on prostě tenkrát řekl, že půjde akorát takhle, dostal se k nám a na přírodovědu a já jsem to do dneška nezkousla, že prostě žádný ty přijímačky nedělal. No, co se dá dělat. A jakoby on byl u naší třídní vždycky vejš než já, protože on dělal ty olympiády, takže prostě Honza byl vždycky někdo a já prostě celej ten prvák jsem doufala, že to budu mít buď stejně jako on, že to nebude mít všechno dřív než já, jako, já to chápu, jsem sebestředná, ale já prostě potřebuju mít aspoň nějak ten pocit, že jsem geniální a krásná, inteligentní.

Takže tě to štválo a zároveň hnalo dopředu, být lepší?

Asi jo. Ted'ka už jsem tak trochu rezignovala, protože on ten jeden test napsal a já ne. Ale tak, třeba nenapiše ted'ka to trávení a já ho napíšu. ((smích))

My jsme měli reformovanej prvák. Já jsem měla tu krásnou návaznost, reformované státní maturity, reformovaný první ročník, že nám anatomii přesunuli až do prváku. My jsme si ze začátku mysleli, že jak hrozně dřem v tom prváku a ted'ka jsme zjistili, že jsme nedělali vůbec nic, jako ale absolutně nic, takže ten prvák byl fakt pohodovej, jsme přišli, dva dny se učili na test to co jsme dělali měsíc, napsali jsme si test a cajk, šli jsme domu, takže já jsem si i jakoby stihla praxi udělat za zimní zkouškový, protože jsem tam krom toho měla jednu zkoušku a zkoušení z histologie, takže úplně pohoda, ještě jsem měla 14 dní prázdnin, letos si říkám, že se možná ani nepodívám domu o zkoušovým. Takže jakoby to, on nebyl problém to nenapsat, když člověk nebyl vyloženě blbej. Ale jo, měla jsem krásnej pocit, protože jsme si za volitelnej kurz všichni zapsali základy chemie, abychom prostě dostali ty 3 kredity za úplně nic, nikdo jsme tam nikdy nebyli, teda jako jo, někteří z nás tam šli, já jsem tam nikdy nebyla a šli jsme si napsat test a jako, já jsem se na něj fakt neučila, napsala jsem ho, o prsa, ale napsala jsem ho a Honza ho nenapsal. To je docela uspokojující pocit. ((smích)) Ne, ale jako na druhou stranu s tím gymplem mám asi nějaký dobrý vztahy, protože ted'ka se tam, teda ted' už ne, ale chodila jsem si tam půjčovat kosti, což jsem nikdy netušila, že jde, ale jakoby protože lidi, co jsou u nás na škole vejš než já a jsou od nás, tak to vědí, takže jakoby pan ředitel půjčuje kosti. Já jsem si právě myslela, že půjdu za svou profesorkou třídní, když je bioložka, ale bylo mi řečeno, že kosti má na starosti pan ředitel, ať jdu za panem ředitelem. A mrzelo mě, že jsem ji nepotkala, no. Jako já si myslím, že ona mě svým způsobem hrozně moc naučila. Že prostě já, buď to můžu diagnostikovat, jakože mám chronický problém s autoritami, anebo jsem srab. Já mám hroznej problém říct, že ten učitel učí špatně. Já jakoby vždycky hledám ten problém v sobě, že prostě on to říká dobře, akorát já jsem se nenaučila, nebo nenapíšu test, jsem blbá já. Já jsem vždycky měla problém, všichni spolužáci to vždycky hodnotili tak, že ten učitel je debil. A já jsem tam vždycky tak seděla a říkala jsem, tak asi ne, že jo, když má vysokou školu a my jsme tady na gymplu, že jo. A i ted'ka prostě když už se po nás na tý vejšce chce, abychom neustále reagovali, prostě jakoby evaluovali ty testy, systém výuky, tak jak nás prostě tři čtvrtiny ročníku ten test nenapsali, tak já jsem řekla, jsem blbá, jsem se neučila, vím o tom. A všichni ostatní šli za garantem

předmětu a proděkanem pro výuky si stěžovat, že jsme měli těžkej test a že to musíme reformovat a už to tak prostě dělali loni. Já nevím, já s tím mám hroznej problém. I jako s uplatňováním svojí autority, takže když teďka chodím učit děti, tak já mám hroznej problém na ně bonzovat jejich rodičům, že jsou nevychovaný a prostě zakročit jako učitelka, já furt si myslim, že je to moje chyba. Takže ano, jsem srab. A jakoby, na gymplu to určitě mohlo za moje dobrý známky. Přítel je v několika předmětech několikrát lepší než já, v angličtině, měli jsme úplně stejnou učitelku, nikdy tu jedničku neměl. Já jsem jí dostala, protože já jsem vždycky jakoby se přizpůsobila tomu, co ta učitelka chtěla, to on jí řek, že on to, já to přece vím, že jo. Já jsem taková hodná, že jo.

Z jakého popudu si jela na rok do Německa?

U nás se jezdilo vždycky. Vždycky nějaký studenti odjeli a vždycky se to vědělo. A já protože jsem, já jsem ve školce uměla pár slovíček německy kočka, pes, takovýhle ty základy, babička je napůl Němka, bydleli v Sudetech, pak se odstěhovali jakoby do Čech, takže jakoby, tak do 6. třídy mluvila jenom německy, od šestý třídy zase akorát česky. My máme nějaký příbuzný v Německu, já jsem tam párkrát byla a i na základce, my jsme ještě neměli angličtinu, já jsem rok nebo dva na základce měla němčinu a pak až když jsem přišla na gympl, tak jsme právě byli asi 4 z tý naší školky a ještě někdo, páč jsme chodili do tý malý vesnický školy, kde se ta němčina učila, tak tam nám prostě oznámili, že budeme mít angličtinu. Když nám pak v tercii, kvartě dali vybrat, jestli chceme jako druhej jazyk, ruštinu – ruštinu ne, má to divný písmenka a já jsem ráda, že zvládnú latinku, francouzštinu – mám absolutní hudební hluch, nejde, němčina - takže zpátky k němčině. A jako já jsem s tím nikdy neměla nějaký problém asi jako s většinou věcí, já prostě co chci, tak se to, jako, já nechci říkat úplně, že jako když chci, že se to naučím, jo, ale prostě vím, že zas tak těžký to není, že mám to vysoký sebevědomí, tak se nebojím říct, že asi trochu chytrá jsem. ((Smích)) A docela to šlo, já jsem sice hrozně dlouho vařila z toho, co jsem uměla už předtím, ale pak tak náh, a začali jsme jezdit s kamarádkami na týdenní výměny, co jsme měli spřátelený gympl v Pegnic, v Německu, jsme tam vždycky na týden jeli, pak přijeli ty Němci sem, my jsme se o ně starali, že jo. No a pak prostě, a vždycky tam byl prostě někdo, jeden z těch Čechů, kdo tam ten rok bydlel a vždycky nás bral na ty naše výlety a překládal. A tam byl brácha mýho současného, tenkrát současného, přítele a já jsem se jednou, já jsem se několikrát u nich doma potkala

s ním, když přijel a s jeho maminkou. A ona mi říkala, ty seš taková šikovná, ty máš taky tu němčinu, nechceš jet taky? Tak já, že jo jsem říkala. Nikdy, že jo, já se bojím takovejchle věcí, já nemůžu jet pryč. Jako, já jsem v některých ohledech hrozně asociální a hrozně bázlivá, jo. Tak jsme prostě říkala, že nepůjdu. No a pak právě s Jášenkou, jsme se spolu znali od školky, jsme spolu chodili na němčinu a přišla paní učitelka: „Kdo by chtěl jet do Německa na rok, přijďte, sháníme zájemce.“ „Pojď, hele pojď, jdem, že jo.“, a já jsem se tam tak jako nechala natáhnout spíš, než že by to byl můj nápad. A jakmile doma řekli: „Já si myslím, že ne“, tak se mnou už nikdo nehnul. Takže prostě ano, ano a ano. A prostě čím víc doma říkali, že ne, tím víc, já jsem si dupala, že jo. I když to de facto, vůbec můj nápad nebyl a i když se mnou nakonec ta Jana vůbec neodjela, protože to měla, že jí to právě doma rozmluvili, ona, že si to rozmyslela, tak jsem pak zjistila, že jsem v tom jakoby od nás ze třídy sama, že pak jedou jakoby ze stejného ročníku, ale z jinejch tříd lidí. Jsem dělala aha, tak jako dobře, ale jako, to bylo kvůli tomu, že jsem byla taková tvrdohlavá. A jakoby já mám občas, když jdu někam mezi lidi, který neznám, já se buďto hrozně nadchnu, chovám se jako totální blázen, jako na seznamovák, kde jsem na celý ročník udělala „pací“. ((předvádí)) Všichni si mě zapamatovali, všechno v pohodě a pak jsou prostě akce, jako jsou školní party a tak, kam já se hrozně bojím jít, protože se hrozně bojím, že tam budu sama, že ty lidi nebudu znát. Vůbec netuším, co tam budu dělat. Ale prostě, když někam jdu mezi neznámí lidi, já se vždycky hrozně bojím, hrozně se přemáhám, pak se teda přemluvím k tomu, že budu spontánní, a že tam prost půjdu. No, tak jsem se přemluvila, byla jsem spontánní a jela jsem do Německa! Akorát mě, no, mrzí, svým způsobem mrzí, že pak jsem tam natáhla kamarádku rok po mně. Protože my už jsme maturovali, tak ona ty rozdílovky dělat nemohla. Musela jít do nižší, my jsme se tak nějak rozdělili, hodně, hodně jsme ztratili kontakt, protože ona jakoby nechodí moc na facebook, na mail, akorát esemesky. Takže to je takový hodně ztracený, jak prostě ona ten rok zůstala na tom malým městě, my jsme se všichni rozutekli do Prahy a všude možně, tak to bylo hodně špatný. Jinak to bylo krásný. Akorát, už jsem to zase skoro všechno zapomněla. Já si nemyslím, že bych měla problém zase se do toho dostat, spíš já se strašně nemůžu přinutit číst knížky v němčině, já jsem hrozně dlouho chtěla, tu knížku jsem asi 2 měsíce nosila v tašce. Jako ani knížky v angličtině moc ne. Akorát teďka teda co přítel si půjčuje Kindla, tak tam teďka mám knížku v angličtině a už suverénně jedu druhéj díl jo, to mě to nějak chytlo. A už jsem si i

přitáhla učebnice na němčinu, co jsem se s nima připravovala vlastně na zkoušky, co jsem dělala na konci toho roku nám nabídli možnost jakoby nějaký daftest se to jmenovalo? DaS – deutch ( ). Jsme to tam psali s nějakýma Mongolka, Thajcema, jakoby všema, oni to některé firmy a školy vyžadují, když jseš cizinec, aby tě mohli buď zaměstnat, nebo přímo, aby prostě věděli, že nemáš jazykovej problém. Jsme to tenkrát šli psát tak jakoby tu přípravnou knížku, co mám, jsem si odvezla na kolej a pohřbila jsem jí pod anatomii. Ale furt si říkám, že až někdy budu mít to volno, že bych hrozně chtěla, protože mě ty jazyky na jednu stranu baví. I ta angličtina, i ta němčina. Na španělštinu jsem jeden čas chodila, to bylo taky tak hrozně krásný. Já to teďka vysvětluju těm dětem každý pondělí a čtvrtek, proč to děláme.

Co je učíš? A jak jsou ty děti starý?

Angličtinu. Já jsem chtěla učit němčinu, protože na ní mám papír. Z angličtiny mám akorát vyšší státní maturitu, což jako furt není zrovna moc, co jako říkat. V pondělí mám třetíáky, ve čtvrtek mám druháky. Je to jakoby kroužek na základce, takže já za nima přijedu na tu jejich základku a jich je tam pár, co se jakoby přihlásili. A oni to furt nechápou proč, to pochopíte, až vám ta angličtina začne dávat smysl, až si prostě pustíte film a pustíte si ho bez titulků, pustíte si klip na youtube a budete chápat, co ten blbec zpívá, proč dělá to, co dělá jo. I když chápu, že asi ve třetí třídě, to moc lidí nepobere, ale já jsem z těchhle věcí měla vždycky nejkrásnější pocit, když jsem stála v metru, vedle mě mluvil někdo německy, já jsem věděla, co ty lidi říkaj, když jsem se opila a byla jsem schopná mluvit naprosto plynně. A nejkrásnější vždycky jako v tom Německu, já jsem byla v Bavorsku a kor Bavorsko je typický takovým tím, že každej má jakoby to svoje nářečí, jiný přízvuk, takže já, když jsem se vrátila, tak mi babička řekla, že já nemluvim deutsch, já mluvím bayerisch. Takže prostě to není němčina, to je bavorština, to co mi tu cpeš. ((smích)) A je to takový strašně krásný když prostě já jsem v tý škole něco řekla, a můj spolužáci koukali, že to je bavorština. To bylo úplně strašně krásný. Akorát v kontaktu už jakoby s rodinou, já musím poslat Vánoční přání rodině, do Německa. Jsem měla americko německou rodinu, to bylo taky skvělý. Lola, naše gasmama, nechtěla mluvit anglicky a já jsem tam byla ještě s jedním klukem, co dělal, jak je hrozně geniální a jak to má nastudovaný a on se fakt děsně učil jo a on se akorát učil. On to měl hrozně načtený a pak mluvil a to bylo úplně hrozný, on tam měl hrozný R, jakoby to bylo něco mezi franouzštinou a němčinou a ty co ho slyšely, tak takhle dělali jako. A on byl přesvědčen, že on se to

učí, on je úplně geniální a pak tam byl, to byl takovej typickej chlap, on vůbec nebyl empatickej, neuklízal si po sobě, nechápal, co jsme po něm chtěli, furt se vztekal, takže jako já jsem to tam díky němu měla úplně úžasný jo, protože on byl ten špatnej, co špatně nosil prádlo, co neuklízal, co odmlouval, co furt naší gasmama v něčem poučoval, ale on právě ze začátku to zkoušel přes tu angličtinu a ona jakoby mu říkala, jo, my jsme žili v Americe, manžel je Američan, já umím anglicky, on, všechny děti, no děti, dětem bylo 40, jí bylo 60, jo. Ale jakoby nikdy nebyl problém jakoby případně si vysvětlit něco takhle, ale on člověk časem zjistí, že je lepší něco vysvětlit jakoby obkličkou. Já jsem měla strašnej problém s angličtinou jakoby tam ve škole. Protože jsem prostě měla špatnej přízvuk. My jsme měli ústní zkoušku, já absolutně v pohodě, protože já jsem celej ten rok vlastně díky jejich synovi jsem koukala na německý filmy anebo na anglický, bez titulků a prostě jsem si fakt myslela, že jak ta němčina, tak ta angličtina jakože prostě v pohodě a já jsem dostala trojku z ústní zkoušky. Protože mám špatný přízvuk. A mám se víc koukat na anglické filmy. Já byla taková našťvaná na tu učitelku.

Jaké jsou tvoje studijní cíle?

Bych ráda dostudovala. ((smích)) Aspoň tak a já nevím, nějak chápu, že na červenej diplom to asi nebude, nejsem zas tak geniální anebo tak pracovitá, ale tak já bych chtěla dělat buď s těma dětma, nebo na tý gyndě. Jako, já už jsem se naučila říkat, že chci dělat na gyndě, ty lidi to čekaj. Jako, mám tendenci hrozně dělat to, co lidi čekaj, takže když si mě všichni vzali a co chceš s tou medicínou dělat, tak jsem zjistila, že odpověď chirurga je špatná, že to nikdo nečeká, když jsem řekla gyndu, tak všichni udělali jéé, to se k tobě tak hodí, ty si taková jemná slečna, to půjde.

Takže jen protože to lidi čekaj, nebo to chceš opravdu dělat?

Ne, asi jako opravdu. Já, je hrozně blbý to říkat, já od té doby, co mám psy, já neuvěřitelně tikám. Já si chci pořídit rodinu, já chci mít děti, já se chci o ty děti starat. S čehož je přítel teda hrozně nešťastnej a hrozně se mi směje. Takže když jsem četla čtvrtěj díl Twilight a byla jsem na tom v kině, tak jsem tak jako, já jsem šla na čtvrtěj díl dvojky, já jsem viděla jedničku v Čechách, dvojku v Německu, ten den jsem si zlámala nohu, seděla jsem v kině se zlomenou nohou, ale já jsem tak hrozně chtěla vidět kamarádku, takže když mi řekla, že jdeme do kina, já jsem tam s tou zlomenou nohou seděla a až druhěj den jsem šla na ortopedii. Třetí díl jsem

neviděla, teďka jsme s kámoškama byly totálně zdeptané po tom prvním testu, že jsme ho nenapsaly, tak jsme šly na druhý díl čtyřky, já jsem zjistila, že si to musím přečíst, protože jsem hrozně vystresovaná ze školy, z práce, z toho, co dělám mimo školu a práci a potřebuju se něčím uklidnit a já si prostě takhle v tramvaji vytáhnou toho Kindla, já si čtu, mě to hrozně pomáhá. Já vím, že se nedokopu k tomu si v tý tramvaji otevřít anatomii, takže to takhle prostě, aspoň mi to uteče, nemám pocit, že jsem čučela do blba a uklidním se. Já si buď potřebuju hrozně dlouho povídat, jako teďka, což přítel úplně nepreferuje. Je chlap, je divnej, ale jako už jsem mu taky několikrát vykecala díru do hlavy, a prostě, tak jsem jako jednou přišla a zeptala jsem se ho, hele jaký to asi je bejt těhotnej, protože ta byla v tom Twilightu právě byla těhotná, že jo? Ne, takže jako ohledně školy vystudovat, pak dělat buď něco s dětma, ještě by se mi hrozně líbilo možná i psychiatrie nebo postižený děti. Já jsem měla praxi v ústavu sociální péče pro mentálně postižený. A pak jsem dobrovolně šla na 2 měsíce na brigádu k nám do chráněné nebo do domova ústavu pro mentálně postižený, kde jsem trávila ty dva měsíce a jakoby toho nebylo dost, tak se mi v srpnu narodila prasestřenice s Downovým syndromem. Takže supr, takže jako možná i takhle ty děti, víš jako. Já bych asi fakt s těma dětma chtěla dělat, když už nemůžu dělat se zvířátkama, tak aspoň s dětma, to jsou taky takový trošičku zvířátka.

Co máš teď za práci?

Já teďka dělám v jazykovce, jako práci, eeh, máme neziskovou organizaci, mezinárodní sdružení, International federation of medical students association. IFMSA, což je mezinárodní sdružení sdružující medický organizace, takže máme jakoby organizace v rámci České republiky a na každé pobočce je fakulta. A jakoby organizujeme projekty světový den proti aids, když se prodávaj stužky, světový den proti diabetu, jak jsme byli na Václavském náměstí s tím stanem, stan proti melanomu, když tam je, tak to taky děláme a hlavně jakoby mezi těma jednotlivýma pobočkama děláme výměnný stáže. A což je jako asi jedinej důvod, proč k nám ty lidi choděj, ale jsem a vždycky prostě je největší nábor na prváky a my jsme loni, byl nábor a rozdával se svařák, takže my jsme se s kamarádkama rozhodly, že jdeme na svařák, šly jsme na svařák a pak tam byly takhle do kolečka lavice a prezentovaly se ty jednotlivý projekty, eště máme medvídkovou nemocnici, to je hrozně krásný, když se jde za těma dětma do nemocnice, oni si přinesou ty medvídky a hraje si na doktory. A právě tam byl světovej den proti diabetu, já jsem hrozně chtěla jít, páč to

je ta klinika, to je to co lidi prostě zajímá a tam byla taková, milá hubená slečna, diabetička, všichni na medicíně jsou nemocný, takže když dělá světovej den proti diabetu, je to diabetička. A právě: „Joo jasně, jo zapojíme tě, přijdeš prostě v pohodě. Ted'ka je prostě seminář na to, tak přijď je to na motole.“, že jo. A „já hledám asistentku, nechtěla bys mi dělat asistentku?“ Já říkám, světovej den proti diabetu, jasně, jdem do toho! Že jo, v tom prváku, já ted'ka mám málo rozvrhu, všichni nám to řekli, tak jo. No, pak někdy v prosinci jsem se dozvěděla, že slečna krom toho diabetu dělá ještě lokálního prezidenta na té naší pobočce, jako že jí de facto vede, tak trochu, pak jsem se v lednu dozvěděla, že nestíhá jet jakoby na nějaký víkend pro ty lokální prezidenty ze všech 8 poboček v republice. Tak jsem místo ní, jako asistent, jela, já jsem netušila, co ten prezident vlastně dělá, proč tam vlastně je, co tam jedu a rozhodovala jsem o něčem, co jsem netušila, co je. Takže jsem odjela a všichni tam na mě tak pomrkávali, takže ty budeš příští LP na třetí lékařský, já říkám ne to je Klárka, já ne, já jsem asistentka. No, pak přišel únor a Klárka napsala: „hele, za týden jsou volby a já nevím, jestli tu příští rok jako budu, takže nechci kandidovat, nechceš kandidovat na lokálního prezidenta?“, jsem udělala jako co. A ona: „No, já tu nejspíš zůstanu a budu ti dělat asistentku, zvládneme to úplně v pohodě, akorát jestli to odkandiduješ. Jsem řekla tak jako asi jo. Většina těch lidí mě viděla prvně, protože já jsem předtím chodila, já jsem chodila jako dobrovolník na ty projekty, ale jakoby takhle do té vyšší organizace jsem se nezapojovala, takže de facto jako oni ten den volili někoho, kdo netušil, co chce, co bude dělat, proč to dělá a já jsem nikdy neviděla je, oni nikdy neviděli mě, stejně mě úspěšně zvolili, takže asi kvůli tomu jako naše organizace funguje. Pak jsme měli jakoby národní setkání celejch poboček v Hradci, na valný hromadě kam Klárka řekla, že přijede až další den, protože má pitvy. S tím, že v pátek, my jsme tam v pátek přijeli, já jsem teda jako zjišťovala, co mám vlastně dělat, Klárka říkala: „to je v pohodě to zvládneš. Já v sobotu ráno přijedu,“ protože v sobotu ráno, tam vždycky nastoupí ten lokální prezident, otevře si prezentaci a všem v tom přednáškovém sálu ukazuje, co se na tý jejich pobočce udělalo, nějaký úspěchy, nějaký neúspěchy a co plánujou do budoucna. A ve dvě, ve dvě ráno v sobotu mi Klárka volá: „Selhala mi inzulinová pumpa, já nepřijedu, zvládneš to odprezentovat?“, tak jsem pracně v emailu vyhledala prezentaci, pak jsem si ji hodně dlouho načítala, pak jsem jí teda jakože odprezentovala, pak jsme se vrátili a Klárka, už jakože hodně dlouho nestíhala, jak mi bylo několikrát hodně hodně naznačeno, tak jsem tak nějak vlezla Klárce na

pracovní LP mail, no a od té doby na něm sedím, od té doby je to špatný. Kor teďka od září, když mi teda začli moje správní volební období a my jsme zjistily, že Klárka nechtěla kandidovat kvůli tomu, že přestoupila na druhou lékařskou. To se ještě nikdy nikomu nepovedlo, protože máme naprosto rozdílný kurikula. Ona to udála. Půl roku, chodila vlastně na dvě školy současně, aby ji na druhé lékařské uznali nějaké předměty. A takhle nás zrádně opustila, takže už mi asi tu asistentku nemůže dělat!

Co to všechno obnáší být lokální prezidentkou?

Nějakou tu organizaci, jako ono toho zas tak moc není, jakoby, nejzlatější pravidlo je, že když necháš ty koordinátory, ať si ty projekty dělaj sami, tak to funguje. Úplně nejzlatější pravidlo na světě, ale tak jako jednou do měsíce musím zorganizovat schůzku, udělat na ní nějaký program a udržovat na ní nějaký program. Protože všichni lidi nejradši ze všeho drbou. A já teda jako teďka teprve to nějak zjišťuju. Protože Klárka tam vždycky přišla, sedla, bylo to hrozně dezorganizovaný, a po mě pak na těch setkáních někdo chtěl nějaký prezenční listiny, razítka, jsem na všechny koukala jako cože? Spravenou databázi, tak to mi jakž takž jde, teďka musím rozjet prodlužování členství a jakoby nějaký dohled na tu pobočku, což je taky o uplatňování nějaké autority, což se učím, což moc nejde. Tak jako po poslední schůzce mě lidi pochválili, že to bylo zorganizované, že dostali prezenční listinu, že dostali program! A že jsem je usměrnila v hovoru, tak to jako jo, jsem dobrá. Ne, ale jako je to takový fajn, prostě člověk dělá alespoň něco jinýho než tu školu, a hlavně já jsem poznala hrozně úžasných lidí, co mi raděj co se školou, na jaký kantory takhle, jaký učebnice, to je hrozně velká výhoda, no. A hlavně všichni teďka jsme měli valnou hromadu, my ji máme na jaře a na podzim, teďka na podzim byla právě v Motole a já jak jsem ten strašně sociofobní tvor na ty velký události, tak jsem nechtěla jít večer na social program, já jsem se tam prostě bála, já jsem tam nechtěla. Ale tak jako jsem se překonala, spontánně teda jsem jakože šla a nakonec to bylo hrozně v pohodě a i slečna, o který jsem si myslela, že je jediná věc, kvůli který bych byla schopná se na tu funkci vybodnout, sebrat se a okamžitě na místě odejít, je vlastně docela fajn, když si s ní člověk tak jako skleničku dá. Ne, a já u toho hrozně odpočívám. Prostě i na tý angličtině, a když dělám ty FMSI věci, jak teďka se budeme prezentovat na akademickém senátu, aby nám škola dala nějaký jakoby prostředky, no jakoby v popisu mé práce je organizace pobočky, taková ta administrativa, takže proplácení

věcí z hromadného účtu, správa jakoby našeho účtu, což je čistě virtuální, protože máme účet jeden. A v excelu máme udělanou tabulku, kolik že připadá na tu naši pobočku. No a komunikace s fakultou, tak ňák, v rámci možností, reprezentace pobočky. Takže mi právě zakazují dělat pacík, protože to není reprezentativní a pobočky by si z nás d'ály legraci. A tak jako když se odprostíš od toho, jak si tě ty lidi zapamatujou, s tím, že se smíříš, že si tě zapamatujou, tak je to paci úplně báječný. Takhle jsme se, kamarádka měla soutěž ted'ka v září, taneční soutěž pro děti z dětskej domovů, tak jsem tam šla do poroty, jako někdo, kdo tomu nerozumí, a potkala jsem se tam se slečnou taky tady odsad' z ped'áku a úplně náhodou, protože mě poznala přes to paci, protože jsem zjistila, že chodí s kamarádem první lékařské. Jako šli jsme někdy večer do Faust'áku vyzvednout věci, tam máme sklad a Zbynd'a tam právě stál, já jsem přišla, že jo, paci, že jo a vedle něj nádherná slečna, dlouhý vlasy, dlouhý nohy, tma, já mám jeden a půl dioptrie, samozřejmě jsem netušila, kdo to je a ona to seš ty? A já kdo, tak jako, jsme to zjistili a já jee Kájo, tak jsem ráda, že prostě to funguje, že se pak lidi tak neočekávaně najdou.

Tak ještě mi řekni tvé osobní cíle.

Osobní cíle, krom toho manžela, dětí, krásného domečku, práce, pejsků. Ne, já, ale jo, já bych chtěla tak 3 děti, manžela, jako asi jo, možná manželku hele, oni jsou ty ženský příjemnější, zodpovědnější, spolehlivější. ((smích)) Můj přítel mi vždycky říká, když říkám, že si chci povídat, sis měla najít ženskou, byla bys šťastnější s ženskou. Já jsem hrozně hrozně hrozně obyčejnej venkovskej typ a chci mít svůj svatej pokoj. A já třeba, když jsem jezdila na koních, tak se mi taky na tom statku hrozně líbilo. Jako kdo může říct, že rodil kůzle a kastroval selátka, já jo, že jo. Jako to je na jednu stranu taky krásnej pocit, ne prostě ne ne, veterinu jsem vzdala, budu pomáhat lidem. Jsme si eště loni říkali se spolužačkou, co chtěla jít taky na veterinu, ale nešla kvůli příteli, že on by byl v Praze a ona v Brně, protože veterina je v Brně, jsme si říkali, že to zkusíme jakoby další rok znova a vybodly jsme se na to, neudělaly jsme nic.

Příloha č. 4

Daniela (4. 11. 1991)

Datum rozhovoru: 15. 12. 2012

Co studuješ?

Studuji práva a veřejnou správu.

Proč ses rozhodla pro tuhle školu?

Já nevím, mě to přišlo jako to nejmenší zlo, já jsem ještě měla na výběr filozofickou. Protože z obchodní akademie, když jsem nechtěla dělat akademii, tak to už moc velký výběr nebyl.

Radila ses s někým nebo sis školu vybrala sama?

Ne, sama.

Je to podle tvých představ?

Tak ta veřejná správa ta byla totální přešlap mimo, z té odcházím a práva jsou dobrý.

A proč to byl přešlap mimo?

Tak my neměli zrovna kvalitní poradkyni na střední a myslela si, že všechny obory mají nejdřív bakaláře, pak magistra. Jenže práva mají magistra rovnou po střední a nemají tam ten mezistupeň, takže jsem původně šla na bakaláře na veřejnou správu.

A ty ses radila se studijní referentkou?

No ani ne, ale takhle nám to řekla, takže jsem to brala jako hotovou věc.

Baví tě to na právech? Naplňuje tě to?

Některý obory jo, některý třeba finanční právo nebo obchodní, tak to není pro mě, ale třeba trestní nebo rodinný, tak to docela jde.

A jak ti to tam jde?

Hm, v prváku to bylo ještě takový samý jedničky, teď už to pomalu klesá, teď už se tak nesnažím. Teď mám jedničky, dvojky, sem tam trojku.

Jaké jsou tvoje strategie učení?

Hm, tak začala jsem dělat to, že si vždycky tu látku přečtu před spaním a musím mít minimálně dvě noci před zkouškou si to číst, protože mám pocit, že se mi to v noci

prostě líp ukládá do hlavy. A jinak prostě číst to pořád dokola. Někdy to nepomůže, no. Ale já myslím, že to jde. Když jsem se učila na státnice, tak teda jsem pořád dokola četla římský právo a bylo to strašně dlouhý, ale četla jsem to tak dlouho, dokud jsem si to nezapamatovala a zapamatovala jsem si to.

A pozoruješ třeba, že se učíš míň jak spolužáci nebo ne?

No nevim, jestli to nepotřebuju, ale vim zaručeně, že se učim míň. Ale tak zase spousta jich to docela přehání, že si hledají každou blbost, každou judikaturu, každý slovo, co o tom někdo řekl a to už je docela hodně, no. I na ty zkoušky, mě přijde, že mně osobně stačí, když si přečtu přednášky. Ale potom do praxe by to už chtělo asi určitě víc. Znamky mám srovnatelný stejně jako všichni. Občas se stává třeba i při hodinách, když jsou semináře, že se jen tak ptají namátkou v lavicích, že ty lidi neví úplně základní věci nebo, že jim to nesečvakne a přitom je to úplně jasný.

Jsi aktivní o přednáškách?

No, tak když, když jenom tak nadhodí otázku a já třeba vím odpověď, tak někdy jo, ale když jsou to semináře, kdy prostě to je ty teď odpověz, ty teď odpověz, tak prostě tam radši ani nechodim.

A jak to bylo na základce?

Tam si učitelé pořád stěžovali rodičům, že oni moc dobře ví, že já vim odpověď, ale že jí neřeknu. Že prostě oni ví, že já to vim, že se nepřihlásim, a když se mě zeptají, tak já to vim naprosto přesně. Rodiče si vždycky dělali srandu, že jim to schválně nechci říkat, co bych jim to říkala a když oni ví, že to vím. Tam mi to ani jako nedělalo problémy přihlásit se, vystoupit, něco říct před třídou, ale nechtěla jsem no. Když to jako nikdo nevěděl, nebo se nikdo nehlásil, tak většinou vyvolali mně, protože předpokládali, že to vim. Což třeba při němčině na střední byl velkej problém, protože tam jsem to fakt nevěděla, ale učitelka měla utkvělou představu, že to všechno umim. Pak už mě asi ani nevyvolávali.

A nevadilo ti to, že tě nevyvolávali?

Ne. Já jsem věděla, že když mě budou zkoušet, nebo že když napíšem písemku, že to umím a nějakou aktivitu, to jsem neřešila.

A jak to brali spolužáci?

Byli tam nějaký holky, co se soustředili na vzhled, měli hezký prsa a všechno a jako zajímaly se tam o spolužáky, o kluky, a nějaký učení to vůbec, ale tak s nimi se skoro nikdo moc nebavil. To bylo ještě spíš takový, že ty chytrý se bavili spolu a ty ostatní ať si dělají, co chtějí. Já když jsem byla malá, tak třeba máma mi nekupovala módní oblečení nebo něco a potom už mě to vůbec nezajímalo. Akorát teda, když jsem přišla sem, tak jsem začala shánět nějaký elegantnější kousky, protože na právech všichni začali chodit v kostýmkách. Mě tam přišlo i docela zajímavý na základce, že mě i kluci brali docela jako kamarádku, třeba s holkama se vůbec nebavili, se mnou jo. A to nevím proč jako, že jsem se o ně nezajímala nebo nevím. I ten, co tam byl největší sígr, co měl trojky z chování, tak s ním jsem taky vycházela v pohodě.

Ty si vlastně měla vždycky starší spolužáky, rozuměli jste si?

Vcelku jo, tak, tak to já jsem nikdy, mě třeba na střední na základce nikdy nezajímali takový ty věci jako bravíčko a šminky a tyhle ty pubertácký věci, takže asi jo.

Co bys nejraději dělala, až dostuduješ?

Já, právního poradce. Určitě ne advokáta ani soudce. Já bych asi nemohla vystupovat před soudem, ale poradce, to jo.

Proč bys nemohla vystupovat před soudem?

Před soudem bych nemohla vystupovat právě pro to, že bych musela mluvit před celou soudní síní. Možná by mi nakonec ani nevadilo mluvit před lidma, co tam jenom sedí a sledují průběh, ale vadilo by mi mluvit před soudcem, před advokáty, před všemi, co tomu oboru rozumí, a já bych měla strach, že bych řekla nějakou hloupost a oni by to poznali. Prostě strach ze ztrapnění se. To je asi ten největší problém, kvůli kterému se vyhýbám veřejným proslovům.

Co tě motivuje k práci?

Asi zatím učení no, to že musím asi, že když se nebudu učit, tak to neudělám, jinak nevím. Já jsem strašně líný člověk.

Jak se ta tvoje lenost projevuje?

Nemůžu se donutit se učit, donutit se chodit do školy. Ted' zadají nám seminárku, já si říkám, že začnu dělat příští týden, ted' ne, to je ještě čas, nakonec ji dělám tejden před odevzdáním, že jo.

Takže ti nevadí pracovat v časovém presu?

Docela vadí jako. Já mám i ráda věci, že už mám všechno hotový a mám volno, ale nemůžu se donutit je udělat. To bylo to učení na státnice taky, a ted' ne, až příští tejden a ještě mám čtrnáct dní a to stačí a až další tejden. Přitom jsem věděla, že už to nebudu stíhat no. Ted' mě právě ani nikdo nehoní, třeba když jsem na koleji a mám tam spolubydlící, tak řekne: „Začni něco dělat“, a já začnu něco dělat, ale když mi nikdo nic neřekne nebo nehoní mě k tomu, tak ne.

Jaký máš zájmy?

Hm, čtení, hodně čtení, od malička. Internet, kreslení, teda hodně amatérský ale přece. A když můžu, tak turistiku.

S kým chodíš na turistiku?

To většinou s rodiči, protože mám ještě mladší sourozence, tak s nimi.

Máš ještě nějaký jiný zájmy?

Počítače celkem. Jako neumím programovat, to ne, ale jsem na něm často a internet, grafický programy, různý takový věci, no. Zkouším si hrát s grafikou. Teda, když vidim některý ty výsledky, tak já jsem hluboce pod nima, ale to nevadí. Zkouším psát povídky. Některý teda se lidem líbí. Mě to tak nepřijde, ale to taky dobrý je. Hodně teda komunikace přes počítač, v tý jsem asi jistější než v osobní to určitě. Já umim z hlavy jako napsat dlouhý sloh bez přípravy, ale něco říct z hlavy to už mi ani nejde. Nevim proč.

Jak komunikuješ přes počítač?

Tak samozřejmě přes sociální sítě. Teda facebook nemám, ale přes jiný, přes icq, dorozumívat se se spolužákama nebo s profesorama taky.

A co ty povídky, publikuješ je někde?

Dávám je, jsou na internetu, jsou na blogspotu, tam teda je nikdo nečte, tam se těžko asi dostávají čtenáři. A pak na literatuře, to nevím, jestli znáš, to je takovej amatérské literární server. Není moc ohlasů, ale většinou jsou dobrý.

Na jakou tematiku píšeš, máš nějaký speciální téma, na který se zaměřuješ?

Tak nějak na všechno. Píšu si fikce na své oblíbený seriály, ale ty jen tak, ty nejsou moc dobrý, to jen tak pro sebe, co by se mi líbilo, aby se těm postavám stalo. A potom mám tam nějaký drogy, prostitute, znásilnění, takovýhle věci. Mě přijde, že to docela souvisí s tím, co mě baví tady na právech.

Píšeš od malička?

Já si pamatuju, když jsem byla hodně malá, nevím, kolik mi bylo, tak jsem psala u babičky nějaký pohádky o bazénu a o panenkách a prostě takovýhle dětský věci, co už se asi ztratily, potom jsem s tím přestala a potom, když jsme zapojili internet, tak jsem právě někde přečetla nějaký povídky, líbilo se mi to a napadlo mě, že bych mohla taky začít psát.

Trávíš na počítači hodně času?

Hm, docela jo. Záleží vždycky jaká je doba. Když je to v průběhu semestru, tak dělám všechno možný, protože se nemusím učit a při zkouškovým, to se zase musím učit, ale napíšu třeba, teď jsem napsala sedm stránek povídky za jeden den a to jenom, abych se nemusela učit. Když nemusím dělat nic, tak většinou z toho taky nic nevzejde no, i když na to mám spoustu času.

A s učením pak nemáš problémy?

Záleží taky na předmětu, no. Teď to mezinárodní právo, tak s tím docela jo, nevím. Teď bych se taky měla učit, ale prostě mu na to kašlu, nevím, nechápu to vůbec, radši si to zopakuju. To je taky ten přístup prostě, nebudu se učit, nebudu se namáhat, radši si to zopakuju. Ale tak na tom, jestli tam je jednička nebo dvojka, na tom snad nezáleží. Koho pak bude zajímat, jestli jsem měla jedničku z toho předmětu nebo ne. Tam všechny bude zajímat, jestli to umím, že jo.

Máš kamarády?

Spíš málo jich mám. Ze třídy a potom ještě několik málo z okolí. Tak samozřejmě na tý střední jsme se všichni strašně sblížili a se mnou na vejšku už sem nešel vůbec nikdo, takže jsem musela začít od začátku, ale měla jsem štěstí, že na koleji vlastně v jedné buňce se mnou se náhodně ubytovala slečna, co taky chodila na stejný obor, takže jsme se spřátelili a potom přes ní, já se těžko seznamuju, ale přes ní jsem jela dál vlastně na další lidi, potom na další lidi, no.

A jaký vztahy máš s rodinou?

To vcelku dobrý. Protože teď se soustředí na ty mladší, já už jsem pro ně prostě dospělej rovnocenněj člověk.

Máš sourozence?

Mám dva bráchy, jeden je na základce, druhý už pracuje a mám pocit, že to je normální sourozenecký vztah - hádky kvůli pitomostem, když jsme byli mladší, dost jsme se rvali, ale na druhou stranu jsme schopní trávit několik hodin u nějaké hry a bavit se u toho, nebo poslední dobou, když má ten nejmladší nějaký problém, tak jsem si všimla, že radši chodí za mnou, než za rodiči, takže vycházíme dobře. Ale to už hlavně kvůli tomu, že jsme dva dospělí a třetímu je třináct. Akorát je docela zajímavé, že oba dva mají, nebo ten jeden spíš měl, už nestuduje, prospěch dost špatný, na hranici propadání.

Jak s nimi vycházíš?

S těma docela v pohodě. Já mám i hodně bratranců, sestřenic a od malička jsem byla zvyklá se o ně starat, třeba je učit číst. Já jsem si od malička pořád hrála na učitelku, na základce jsem pořád si myslela, že budu učitelka, ale to teda nikdy.

Máš přítele?

Ne.

Jak si na tom se zdravím? Jsi často nemocná?

Teď už ne, když jsem byla mladší, tak jsem měla astma, alergie.

Kde a s kým bydlíš?

S rodičema, teda, s těma dvěma sourozencema v Jižních Čechách nedaleko Vimperka.

Co je pro tebe teď nejdůležitější?

Teď, teď momentálně opravit počítače, a potom dostat se přes třetí ročník, přes mezinárodní právo. Hlavně protože to je hodně těžkej předmět.

Když jsi šla do první třídy, kdo rozhodl o tom, že půjdeš o rok dřív?

No, rodiče a myslím, že hlavně prarodiče, protože to byli ředitel školy a ředitelka mateřský školky, takže to měli všechno pod kontrolou. Potom vlastně jsem šla do poradny, to asi tehdy bylo povinný, to nevim, a tam mě doporučili taky.

A podílela ses nějak na tom rozhodnutí?

Já si to moc nepamatuju, ale podle mámy jsem tam chtěla, protože ve školce jsem se nudila, už jsem strašně chtěla do školy.

A jak si to vnímala, že jdeš dřív?

Že jsem strašně chytrá. Já tam měla kamarády hlavně, o rok starší, všechny předškoláky, takže jsem byla ráda, že jdu s nima.

Takže si spolupracovala s pedagogicko-psychologickou poradnou?

Tam jsem byla jenom jednou. Jen aby posoudili, jestli můžu jít do školy.

Co tě tam nejvíc bavilo nebo naopak stresovalo?

Já nevim, to byla taková ta vesnická malá třídka, kde nás bylo za tři třídy dohromady asi deset, takže tam bylo docela všechno v pořádku. Možná akorát ta osoba učitele. Tam to byl starej učitel, co tam byl sám takovej, mně se moc nelíbil. Já myslím, že jak jsem byla na tý vesnický škole, tak že tam to bylo všechno takový v pohodě, rodinný, všichni se tam znali, všichni si byli blízký. Tam žádný problémy nebyly. Myslím si, že kdybych byla ve městě, tak možná je to trošku jinak.

Proč se ti nelíbil?

Nevim, takovej vyhublej, kosti mu vystupovaly lícní, nevim, nesympatickej.

Jak moc ses na základce učila?

Na prvním stupni vůbec, ale na druhym, tam mi to ani nevadilo, tam jsem dělala třeba to, že jsem vyhodila sešit a celý ho přepsala jen tak. Chtěla jsem ho mít přepsanej, všechno v barvičkách a zapamatovala jsem si to tak tím. Teda akorát fyziku, chemii, to jsem se učit už musela.

Měla si ve škole nějaký vzdělávací problémy?

To nemyslim. Možná v matice no, ta mi nikdy moc nešla. Potom jsme dostali špatnýho učitele, to jsem měla štěstí, že jsem pak nepropadla.

Co si měla nejradši za předměty?

Na základce češtinu a dějepis, ale to jsme hlavně měli skvělou učitelku. Kdybychom měli tu druhou, která byla jedna z nejpřísnějších, tak by se mi to úplně znechutilo.

A naopak jaký si neměla ráda?

No, na základce mi ještě matika nevadila, ale fyziku, chemii, to jsem nesnášela. A tělocvik, teda jenom někdy, když nebyla gymnastika. Na ten já nejsem.

Na prvním stupni ses už nenudila jako ve školce?

Tam ani ne. Když byly prarodiče učitelé, tak na prázdniny si mě brali a pořád se mnou něco dělali, tak bych neřekla, že jsem se nudila.

Takže prarodiče se takhle o tebe hodně starali?

Já jsem jezdila pak i babičce pomáhat do školky a tam jsem si, když děti usnuly, tak jsem si tam četla a připravovala se.

Byli jste si hodně blízcí?

No tak dědeček, ten už nežije, ale babička, s tou jo, ale teďko prostě jak stárne, tak už to není ono no, ale dřív jsem měla hodně hodně dobrej. Byla jsem tam u nich pořád, prázdniny i víkendy. Babička měla hodně vnoučat, a jak byla zvyklá na školku, tak nás tam chtěla mít. Pořád vymýšlela nějaký aktivity, vzdělávání.

A cítila jsi třeba od rodičů, prarodičů nějaký tlak, že toho od tebe hodně očekávají?

No, já, jako nenutili mě, ale myslím, že by byli rádi, protože jako strejda, ten je učitel a jinak všichni mají jenom výuční list prakticky. Jsou oni a potom strejda vysokoškolák, tak by někoho asi chtěli zase.

Když si byla malá, měla jsi nějaký úraz, byla jsi často nemocná?

No, astma, alergii, jako úrazy ne, to jsem vůbec neměla, ale nemoci, to celkem dost. Hodně chřipky, zápal plic a takovýchle věci. Alergii jsem měla hlavně na pyl a prach, někdy jsem měla při testech reakci i na peří, roztoče, ale nebylo to nijak moc závažný, všechny moje reakce byly víceméně ucpaný nos a kašel a sem tam menší záchvat, co se dal během několika minut vyřešit inhalátorem. Já vlastně krom toho, že jsem šla dřív do školy, jsem se i o 14 dní dřív narodila, takže už od té doby se se mnou táhly nemoci a neustálé lékařské kontroly, ale všechno to nejpozději v pubertě odeznělo a zatím jsem víceméně zdravá.

A co to astma?

Já ani nevím, já jsem pořád jezdila na kontroly, každý rok dvakrát, pořád mi předepisovali prášky a tam byl takovej paradox, když jsem je nebrala, bylo to dobrý, když jsem si je vzala, okamžitě jsem onemocněla, takže jsem je přestala brát a ono to zmizelo.

Jaký si měla kamarády, když si byla malá, kolik jich bylo?

Hodně, hodně, to nevím, celou třídu prakticky, celou školu.

Jaký si měla zájmy, když si byla malá?

Jsme hodně chodili ven, pořád jsme zpívali, něco jsme hráli, pořád nějaký pohybový aktivity jsme měli. Stavěli jsme bunkry a takovýchle věci. Ještě nebyly počítače, takže takhle.

Dokončovala si věci?

Dřív, já myslím, že jo, to jsem nikdy nezačala nic, co bych nemohla dokončit. Teď teda, když teda snažím se, ale někdy to dokončit nejde.

Jsi trpělivá?

Hm, nemám ráda, když musím dlouho čekat, ale když vim, že potom přijde něco jako, co za to stojí, tak to celkem jde. Vadí mi akorát čekat ve frontě nebo na vlak jinak...

Jakými vlastnostmi by ses charakterizovala?

Jéžiš, já nevím, já myslím, že navenek se podceňuju a vnitřně zase strašně přeceňuju. Já bych řekla, že to tak nepůsobí, ale že jsem docela hodná.

Proč myslíš, že to tak nepůsobí?

Já nevím, mě přijde, že lidi si myslí, že jsem jako nepřátelská, nebo zamlklá, že jsem radši sama, ale že to tak ve skutečnosti není. A nejlepší kamarádka mi říká, že většinou jsem strašně studenej čumák. A že možná mám i větší cíle, než můžu dosáhnout. No jako, ne nemůžu, kdybych byla trochu pilnější, tak můžu, ale že si radši pak řeknu hm, a to nemusí bejt, stačí míň. Tohle si říkám ve všem no nakonec. I ve známkách.

Takže si nejdeš úplně za tím svým

Hmm, pohodlnější je prostě o trošku míň. To trošku míň stačí, tak mi to bude stačit.

A taková si byla vždycky? Nebo ses nějak změnila od základky, od střední?

No, teď už myslím, že vlastně od střední si teď už neberu věci nějak osobně, že mi to všechno, ne všechno jedno, ale prostě není to tak, nezasahuje mě to tolik, takže jsem o dost veselejší.

Dřív si nebyla moc veselá?

Ne, že bych nebyla veselá, ale spíš zakřiknutá, jakmile jsem se dozvěděla, že proti mně někdo něco má, tak jsem se hned cítila špatně před celým kolektivem, vadilo mi to, byla jsem smutná kvůli každé hlouposti a dost mě sebralo třeba i to, když si nějaká kamarádka postavila hlavu, že se mnou teď kamarádit nechce - což se v těch deseti letech stávalo celkem normálně, že jeden den se člověk baví s tou a další den s jinou, protože ta první si postavila hlavu. Hodně se mě to dotýkalo. A myslím, že jsem měla docela malý sebevědomí, a když měl výhrady jeden, automaticky jsem si myslela, že to tak vidí všichni. Ale na konci devítky už naši třídu docela přepadala ponorka, všechno se rozhádalo kvůli tablu, všechny vztahy se na poslední týdny

změnily, já si nějak řekla, že nemá smysl tyhle kraviny řešit, všechno ze mě spadlo a začla jsem to brát tak, že když někdo nemá zájem, jeho problém, když jemu něco vadí, jeho problém a já se budu soustředit na ty, kteří jsou v pohodě. Zrovna včera jsem našla deník z té doby, a tam tenhle přechod popisuju, jakože všechno je zvládnutelný, mně je strašně lehký, nic mě netíží, a že je mi všechno jedno. Asi to souviselo s tím, že končilo jedno období - základní škola - a konec starostí s prospěchem se spojil s hormonama v pubertě. Dokonce si pamatuju, že jsem si lehla o volné hodině na chodbě na zem a zpívala ještě s jednou spolužačkou koledy. A to byl červen. Mně to nejvíc připomíná "přehození koleček na optimismus". Pak jsem nastoupila na obchodní akademii ve Vimperku a tam to pokračovalo a pokračuje pořád. Prostě neřeším negativní okolí, nechci si tím dělat vrásky.

Jsi ráda sama?

Na všechny to tak působí, že jsem pořád ráda sama, ale jako ne pořád. A já jsem i ráda ve společnosti, s někým si povídám, jenže potom, když je tam víc lidí, tak všichni se začnou, do něčeho zaberou a já už prostě sedím, s nikým nekomunikuju. Ne, že bych se do nich cpala, prostě čekám, až oni něco začnou.

A jak jsi na tom se sebevědomím?

Noo, jako já třeba vim, že na něco mám, ale když se mám pak projevit před lidma, tak to neudělám, se před těma lidma stydim. A já myslím, že i ten písemnej projev mám hodně nacvičenej těma všema povídkama a čtením a tím vším. Úmyslně si vybírám semináře, kde po nás nechtěj referáty a takovýchle věci, abych to nemusela prostě před lidma přednášet, proto nechci k soudu taky, přednášet tam jako advokátka, to teda ne. Jako vim, že na střední už mi to tak třet'ák, čtvrt'ák nevadilo, to to už mě všichni znali, nikdo to nebral. Stoupnout si před třídu, měla jsem tam jednou i hodinu před nima, ale tady bych už to neudělala. Tady mám už třeba dojem, že jsou tam lidi, co jsou hodně, mnohem chytřejší, víc do toho vidí, že bych se tam před nima akorát ztrapnila, něco řekla špatně.

Podle čeho sis vybírala střední?

Původně jsem chtěla jinam, ale na stejný obor, takže jsem si ji vybrala podle toho, že je blíž k našemu bydlišti a obor, původně jsem vůbec nechtěla na vysokou, takže

jsem nechtěla na gympl a všichni mi říkali, že jsem chytrá, takže bych měla mít nějakou lepší střední a když ne gympl, tak aspoň ekonomku.

A jaký si měla známky?

No jelikož naše třída nepatřila k těm nejlepším, tak tam jsem byla nejlepší, protože to nedalo žádnou práci.

Myslíš, že to bylo tím, v jaké si byla třídě?

No, učitelé tam museli strašně snížit nároky v naší třídě, aby vůbec prolezli ty lidi.

Proč si původně nechtěla na vysokou?

Ani nevím proč. Dokud jsem chtěla být učitelka, tak mi bylo jasné, že musím. Ale potom mě ten nápad přešel, protože spolužáci se začali hrozně chovat a já si uvědomila, že bych nezvládala takové třídy učit, a asi se mi přestalo chtít učit se, další roky po střední chodit do školy, měnit bydliště, vlastně jsem vůbec netušila, jak to na vysoké chodí a co to znamená, protože rodiče vysokou nemají, a bála jsem se toho. Tak jsem si myslela, že po obchodní akademii bych mohla pracovat v ekonomice nebo účetnictví rovnou. Ale obor byl dost šlápnutí vedle a zase čím jsem byla starší, tím méně jsem naopak chtěla hned se vrhnout do práce a radši si ještě chvíli užívat, a taky obor změnit, tak jsem názor na vysokou zase převrátila.

A byla si považovaná, nebo cítila si od spolužáků, že tě berou jako tu „chytrou“?

Hm, pořád, pořád se ptali, i když jsem tomu vůbec nerozuměla, tak chtěli, ať jim to vysvětlím. Ne, že by mi tam někdo říkal šprte, nebo že by mě šikanovali, nebo něco, to ne, to jsme taky byli docela kamarádi.

Takže na střední si se spolužákama taky vycházela?

No, tak jako vlastně na konci základky jsem si všechno přestala brát, jak jsem říkala, už mě přišlo, že mi už v tu chvíli úplně hráblo, takže se to všechno změnilo a už to bylo v pořádku.

A jak to vidíš teď, že si šla do školy dřív? Bylo to k něčemu, ovlivnilo tě to nějak?

No, tak ovlivnilo mě to v tom, že jsem nemusela mít státní maturitu, to jsem se vyhnula na poslední rok a na základce jsem se taky vyhnula jedné nejpřísnější třídě

učitelce, takže z toho jsem měla radost, ale jinak nemyslím si, že to má na něco vliv. Možná akorát teď se lidi diví, že je mi tak málo a jsem už ve třetím ročníku, ale to je tak všechno.

Možná kdybys nešla dřív, třeba by ses nudila a měla bys jiný pohled na učení, na školu celkově.

Hmm, to možná jo no. Že kdybych byla vlastně o rok dýl ve školce, tak myslím, že prarodiče by se mnou stejně začali dělat tu školu.

A baví tě učení?

No, musí to být to, co mám opravdu ráda. Když se musím učit to, co mě nebaví, tak do toho se těžko nutím.

Myslíš si, že by bylo lepší, kdybys šla až v šesti?

Ne. Teď jsem si vzpomněla ještě na jednu výhodu, že učitelé automaticky předpokládali, že jsem ta chytrá a hodná. Takže mi leccos procházelo.

A jak na to reagovali spolužáci? Zaregistrovali to?

Na prvním stupni určitě ne, tam to ani nikdo nebral, nebo nevěděl, že by to mělo být něco extra, na druhým o tom nevím. Akorát pak až tady si myslím, některý lidi se strašně divili, že jsem tak, že jsem mladší než oni a že jsem ve stejném ročníku. Potom na střední akorát tím, že byli všichni dospělí, všichni plnoletý, tak si ze mě dělali srandu, že s nimi nemůžu chodit ani do hospody.

A vnímala si to jako handicap?

Ne, já jsem byla ráda, že jsem ta nejmladší. Tady, když jsem nastoupila, tak jsem věděla, že jsem nejmladší na celém oboru, tak to bylo taky takový příjemný.

Jaký máš cíle a plány? Studijní, pracovní, osobní?

Tak studijní samozřejmě dodělat tu školu, ten třetíák bude docela složitější, jsou tam těžší předměty a potom hlavně najít nějakou práci, protože u nás se hledá těžko. Budu muset stejně někomu tři roky koncipovat, než si můžu udělat vlastní titul a to bude těžko najít.

A co bys chtěla dělat?

Ten právní poradce. Anebo něco, mě by bavilo třeba s malými dětmi nebo pro nějaký dětský domov pracovat, třeba i ty právní aspekty, prostě tohle někomu vyřizovat.

Chtěla bys studovat ještě něco dalšího?

Já jsem chtěla tu psychologii, jenže tam jsem si právě netroufla kvůli té obchodce, že jsem neměla žádné základy ve společenských vědách, ale tak, chtěla bych jí no. Ale nevím, jestli si dám někdy přihlášku, možná dálkově.

A co osobní plány?

Osobní, to je, co já nevím, nad tím nikdy nepřemýšlím, ani nad přítelem ani nad dětma, vůbec. To jde všechno totálně mimo mě.

Ještě jsem si vzpomněla, že se mi hodně zhoršila paměť. Jako malá jsem měla hodně velkou paměť, to jsem si pamatovala všechny možné básničky pohádky, chodila jsem recitovat, ale teď mi strašně vypadávají věci z hlavy. Nejenom při zkouškách, jako úplně normálně třeba něco si řeknu, že zítra udělám a za pár minut to nevím.

Kde si recitovala?

Na soutěžích ne, ale na všech možných akcích, nebo na vystoupeních ve škole, tak tam jsem recitovala. Já jsem sice měla vadu řeči, to asi mám pořád, sykavky špatný, a stejně.

A tam ses nebála vystoupit na veřejnosti?

Ne, já když byla malá, tak jsem se vůbec nebála, jako když jsem chodila do školky, tak jsem s cizíma lidma úplně klidně mluvila, vyřvávala jsem na nádraží všechno možné.

A kdy se to zlomilo?

Asi když jsem přešla potom do šestý třídy na jinou školu, tak tam celá třída byla plná cizích lidí, cizí učitelé, asi tak no.